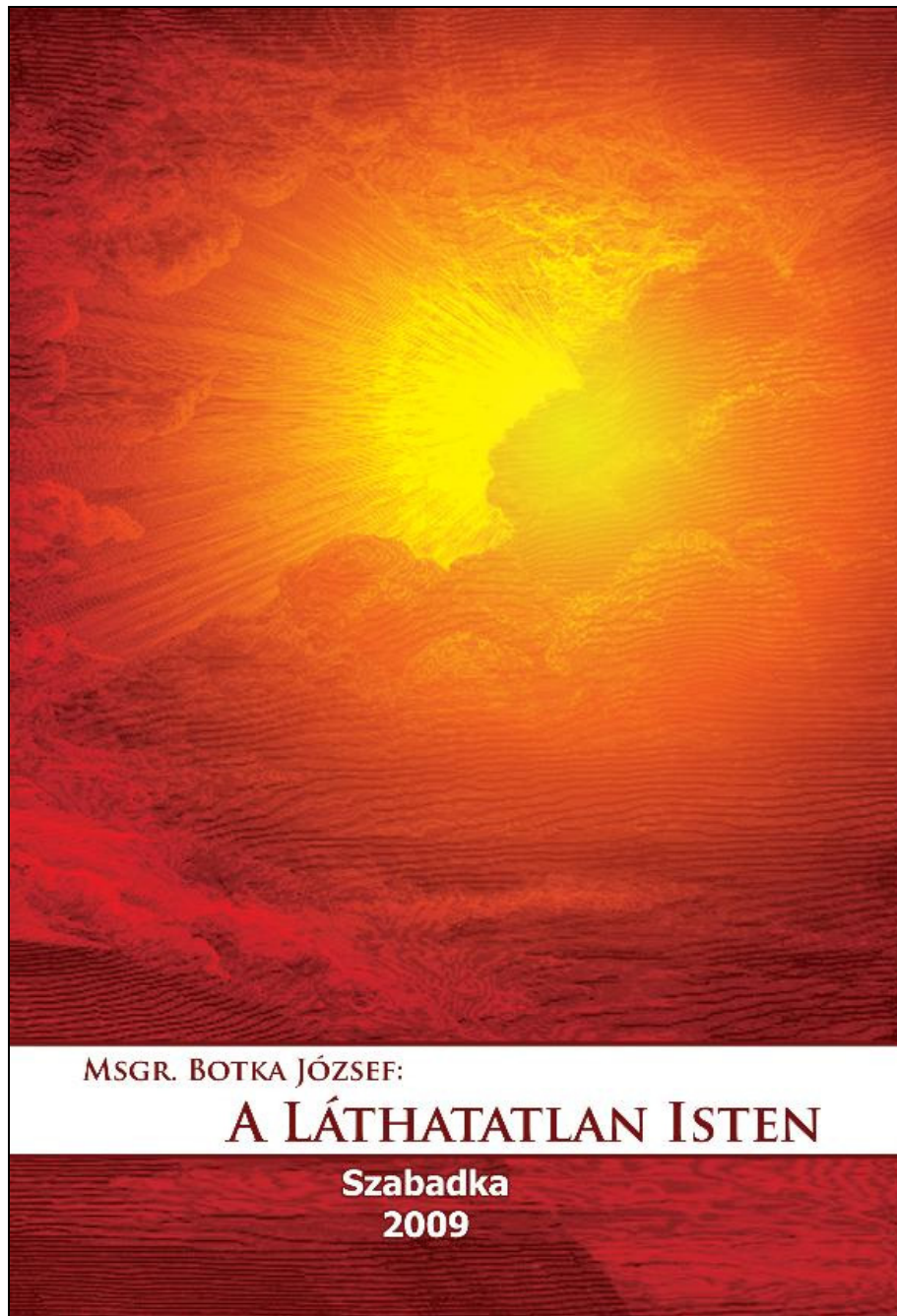

Botka József

A láthatatlan Isten

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Botka József
A láthatatlan Isten

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 2009-ben jelent meg Szabadkán, a szerző kiadásában. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. A könyvet lekipásztorni célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a szerzőé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Mottó	4
Előszó	5
Értelmi kutatás a láthatatlan Isten után	6
1. Az ember önértelmezése	6
2. A Teremtő után érdeklődő ember	6
3. A tudósok tanúsága Istenről	7
4. A matematikában megfogalmazott világ	8
5. Nagyjaink a szentek és a misztikusok	9
6. „Övéihez jött, de azok nem fogadták be őt” – Teilhard de Chardin	10
7. Az őanyag	12
8. A meghatározatlan anyag	13
9. A teremtés után érdeklődő ember	14
10. A beláthatatlan Univerzum	15
11. A határtalan térség és a végtelen idő	15
12. A Föld	16
13. Az élet feltételei a Földön	17
14. A természet világa	18
15. A helyes világnézet	18
16. Az élet titka	20
17. A láthatatlan élő világ	21
18. A szentjánosbogár – élet a sötétben	22
19. A bálna önéletrajza – az óceánok óriása	22
20. Az ember csodája	23
21. A csodálatos gyermek	24
22. A hang csodája	25
23. A családi szentély	26
24. Útban az Ómega felé	27
25. A láthatatlan Isten	28
Irodalom	30

Mottó

„A hitből ismerjük fel,
hogy a világot Isten szava alkotta,
vagyis, a látható a láthatatlanból lett.”
(Zsid 11,3)

„Nem keresett szavakkal, vagy bölcsességgel akartam nektek hirdetni Isten misztériumát. Tanításom nem a bölcsesség elragadó szavaiból áll, hanem a lélek és az erő bizonyosságából, hogy hiteteknek ne emberi bölcsesség, hanem Isten ereje legyen az alapja. Tökéletesek körében azonban bölcsességet hirdetünk. Nem ennek a világnak a bölcsességét, hanem Isten titokzatos, rejtett bölcsességét, amelyet ő öröktől fogva megdicsőülésünkre rendelt.

Szem nem látta, fül nem hallotta,
emberi szív föl nem fogta,
amit Isten azoknak készített,
akik őt szeretik.

A testi ember nem fogja fel, ami az Isten Lelkéből ered. Balgaságnak tartja, mert lelkileg kellene értelmezni.” (1.Kor 2,1-16)

Előszó

Egy kislány azzal kérkedett az óvodában: „Nálunk volt egy bácsi és azt mondta, hogy nincs Isten.” A kisfiú erélyesen tiltakozott: „Én tudom, hogy van!” A kislány mérgesen: „Honnét tudod? Az a bácsi nem hazudott!” A fiú belémelegedve: „Az én nagymamám mondta! Ő nekem mindig igazat mond!” A kislány megfogta a fiú kabátját, és azt mondta: „Én nem bánom, mit mond a te nagymamád. Gyere, kérdezzük meg az óvó nénit!” Közben az óvó néni már ott volt, és kemény hangon rájuk szólt: „Gyerekek, hallottam, miről beszélgettetek. Isten nincs! Erről itt többé nem akarok szót hallani!”

Moszkva megszólalt: „Nincs Isten!” A társult országokban visszhangzott: „Nincs Isten!” Tízezer számra kerültek börtönbe a papok, szerzetesek és ártatlan milliók. A szovjetek valami hetvenezer templomot zártak le, alakítottak át múzeummá, moziteremmé, raktárokká, vagy egyszerűen lerombolták. A hisztérikussá vált hittagadás valahol még gyászszertartást is rendezett a halott Isten felett, egy fekete lepellel letakart koporsónál. S akkor, amikor már nem volt sem Isten, sem lelkiismeret, elszabadult a pokol. Valami 200 millió emberi élet lett az áldozat, Európa pedig porban hevert. Így nézett ki a világ, amikor Isten előtt az ajtót becsukták. S akkor hetven év múlva Moszkva ismét megszólalt: „Van Isten!”. A hívő emberiség, most állítsa vissza és építse újjá – ha tudja –, amit a hitetlen világ lerombolt.

Találkoztam az emberrel, azt mondta: „Hát hol van a te Istened? Miért nem mutatod már meg egyszer?”. Akkor én elnémultam. Most azonban én szólok meg: „Ember, állj meg! Hol van, a te anyagod, amit eddig imádtál? Mutasd meg nekem!”.

Korunkban ugyanis óriási változások mennek végbe. A mikrofizika rádöbentette a világot a láthatatlan atomokra, az anyag igazi valóságára. A tudós rájött, hogy előbb kell hinni a láthatatlan Istenben, aztán lehet csak megérteni a láthatatlan anyagi részecskéket. Az emberi szem nem láthat mindent, de az értelem sem foghat fel mindent. Aki eddig az anyagban hitt, most rájön, hogy Isten nélkül sem az anyagot, sem önmagát nem ismeri. Isten feltárja magát, láthatóvá lesz előttünk a hit fényénél.

Értelmi kutatás a láthatatlan Isten után

1. Az ember önértelmezése

1965-ben francia nyelven nyilvánosságra jutott adatok szerint a Szovjetunióban valami 12 milliós szülő nélküli árvát neveltek állami intézetekben. Ezek később a világban legtöbbször céltalanul elveszve, hol az alkohol, hol a drog áldozatai lettek.

Itt élünk e bolygón. Senki sem gondolná, hogy a Földünk egy óriási, 13 ezer kilométer átmérőjű jármű, amelyen utazunk a világűrben. Saját tengelye körül egy óra alatt megtesz 1600 km-t. Napközi pályáján óránként 104.000 km-es sebességgel halad. A Nap a hozzátartozó bolygókkal a Herkules csillagzat felé vonul. Ezen a pályán a Földünk is megtesz egy óra alatt 72.000 km-t. Ha összeadjuk a kilométereket, ebben az órában 177.000 km-t utazunk. Egy nap alatt megteszünk összesen valami 4 milliós km-t. Úgy látszik, Földünk nem fárad bele ebbe a szédületes utazásba. Immár 15 milliárd évet tölt a pályáján. Kérdezzük, hová megyünk? Szülő nélkül nem veszítettük-e el identitásunkat? Ez a kozmikus utazás minden nemzedék érdeke. Ha nincs Isten, szülő nélkül elveszett utazók vagyunk.

A kozmológiai antropológia az önértelmezésnek az a területe, amely a kozmosz felől magyarázza az ember eredetét. Ez a mérhetetlen nagy térség a mi hazánk, amely után ősi időktől kezdve kutatunk. Keressük az eredetünket. Lehetséges, vannak akik elveszítették útjegyüket, vagyis önértelmezésüket. Íme, itt van ez a tudományos világ felszólítása. Ébredjünk rá emberi igazi mivoltunkra.

Az ókori görög tudós a világmindenséget „kozmosznak” nevezte. Ez azt jelenti „szép rend”. Megnyugtató a számunkra, hogy a világunk nem káosz. Kezdetől fogva ebből következtetünk arra, hogy bolygónknak van értelmi szerzője és irányítója. Biztató a nemzedékek számára, hogy nem vagyunk kiszolgáltatva a véletlennek, a zűrzavarnak. Demokritosz (430-370) az embert kisvilágnak „mikrokozmosznak” nevezte. Az emberben, a kisvilágban, a nagyvilág (makrokozmosz) élete lüktet. Szent Ágoston is mondja: „Ahogyan az anyák hordozzák magzatukat, úgy hordozza a világ a születendő lények okát.”

Istent és az embert, az eget és a földet, valóságos kapcsolatok és örök szeretet egyesítik. Ez a biztonságérzet minden egyes ember ősi igénye. Boldog, aki ezt a hitet a szülői házból magával viszi az életbe, mint örökséget.

+ + + Isten velünk van a világban.

2. A Teremtő után érdeklődő ember

Az értelem birtokába jutott ember régóta kémleli az eget. Úgy tűnik, hogy a legrégebbi időktől már megtapasztalta az Istent. Az egymillió évvel ezelőtt eltemetett előember, a Sinanthropus sírjánál kutatók rábukkantak olyan jelekre, amelyekből arra következtettek, hogy a hozzátartozók hittek a túlvilágban, vagyis kapcsolatban álltak az Istennel. Az áldozati tűz hamuja, a halottnak kedves használati eszköze a sír közelében, arról tesz tanúságot, hogy az ember abban a hitben él, hogy a földi élet után folytatja az életet más világrendben. Napjainkig fennmaradt ez a hit, a virág, az emlékmű, az ima és a vallásos szertartás, amely kapcsolatot jelent az elhunytal.

Egy közismert francia író körülutazta a földbolygót. Visszatérve Párizsba, megkeresztelkedett. Szégyenkezve vallotta be, hogy azelőtt nem törődött a vallással. A világkörútján minden faluban-városban, kisebb-nagyobb településen, találkozott vallásos

emberekkel, szebbnél-szebb templomokkal, gondozott temetőkkal, hatalmas vallási és keresztény kultúrával. Ez vezette őt Istenhez.

P. Schmidt, hírneves német kutató a csoportjával vaskos kötetekben megjelenítette tanulmányukat az emberiség egyetemes hitéről. Sehol a földön nem találtak egyetlen népet sem, de egy törzset sem, istenhit nélkül. Mindenhol ismerték az egy Istent, bemutatták az istentiszteleti szertartásokat, megtartották a vallási szokásokat. Dokumentálták mindezt fényképekkel, értékes vallomásokkal, összegyűjtött hatalmas néprajzi adatokkal. Megállapították, hogy kezdetben az egyistenhitben indult az ősi vallásosság, és csak később került sor a sok istenimádásra.

Érthetetlen kivétel a 20. századbeli hittagadás. Azonban Európa keleti országaiban sem érte el a hittagadók arányszáma az 1-2 százalékát az összlakosságnak. Albániában állami szinten bezárták a templomokat és megtiltották az istentiszteletet. Meglepődtünk, hogy a demokratizálódás idején, a külföldre özönlő csoportok egyike, szám szerint 18 személy, amint átlépte az országhatárt, azonnal megkeresztelkedtek. Otthon ugyanis egy gyermek keresztelése miatt, lelőtték a jezsuita atyát.

Egy másik néprajztudós írja: „Tanulmányoztam minden emberi törzset, kutattam a hitetlenség után, a legprimitívebbektől a legkulturáltabbakig, de vallástalant elvéve találtam, csak egyenként, mint kivételt. Sehol sem volt egyetlen törzs se, vagy törzsnek jelentős része, vallásosság nélkül. (U. de Quatrefages)

+++ A hit nem átmeneti jelenség a földön. Isten örök jelenlétét, erkölcsi törvényeit, velünk levő erejét tolmácsolja nemzedékek során.

3. A tudósok tanúsága Istenről

René Courtois SJ „A tudósok beszélnek nekünk Istenről” c. művében felsorol a régebbi korból 57, a múlt századból 38 tudóst, az emberiség legkiválóbbjait. Megszólítja őket és több szép vallomást jegyzett fel tőlük Istenről. A Katolikus Szövetség Francia Tudományok Karának tagjait is felsorolja, 29 neves professzort és tudóst. Mondanivalója, hogy az emberiség nagyjai hisznek Istenben. Ezek azonban nemcsak fontosak a számunkra, mert így bátrabban merünk hinni, hanem azért is, mert a keresztény értelmiségiek korszervezők, és irányító szerepük van. Tökéletesítik az életet, egyesítik a népeket, építik az emberiség egységét, a fejlődés következő útszakaszát.

Fernand Lelotte SJ meglepett minket „A huszadik század megtértjei” c. könyv sorozatával. Bemutat 120 modern konvertitát, megtértet, világhírű embert, tudóst, művészt, akik érett, felnőtt korban kérték a felvételüket az egyházba. Ezek nem csak azt tanúsítják, hogy a hitben találtak életüknek értelmet, örömet, de képességüket lelkiismeretesen befektették az emberiség szolgálatába. Építették a keresztény világot, terjesztették a vallási világot és kultúrát, közreműködtek a fejlődés sikeresebb építésében. Ezek feltalálók, kiváló tanárok, nagy művészek, akik tekintélyükkel és tudásukkal gazdagították az emberiséget. Új nemzedéket neveltek, amelynek megadták az életkedvet, lendületet, útmutatást ahhoz, hogyan kell a jövőt még keresztényibbé tenni. Így vált nyilvánossá, hogy a hit és a vallás nem magánügy, amelyben valahogy el lehet tölteni az időt, hanem tevékeny, korszakalkotó világszemlélet, és úttörés a jelen és jövő nemzedékeknek.

Dr. Fran Binički: „A katolikus egyház és a tudomány” c. munkájában feldolgozza, melyik tudományban, melyik kiváló egyházi személy adott rendkívüli munkát és nyert elismerést a nyilvánosságban. Az egyháziak nemcsak az első iskolákat és egyetemeket, vagy kórházakat alapították, de ott álltak az élén a tudományokban.

Delogne dom Hughes bencés szerzetes pap megállapítja: „A világban szereplő matematikai adatok egy matematikus Teremtőről tanúskodnak.” – Loidl Alois megerősíti,

ugyanazt és kiterjeszti azt a többi tudományágra is: „A természettudományok területén található rengeteg formula szinte kimeríthetetlen sok adatot szolgáltat ahhoz, hogy a Teremtő Istenhez eljussak.”

A magyar kereszténység kiváló alakja, Bangha Béla jezsuita atya állítja: „Aki talál a természetkutatások sokán valami értékes szellemi kincset, meglepődik azon, hogy nem vagyunk az első gondolkodók a földön, mert valaki megelőzött minket és ott bizonyos problémákat már megoldott rendkívül értelmes módon. Mi csak nyomában járunk egy magasabb isteni intelligenciának.” – „Jellemző, hogy a hitetlenkedés csak az ész és gondolkodási törvények felfüggesztése árán tud kibújni az Isten létének bizonyossága alól.” (u.o.)

Békés Gellért magyar jezsuita atya kérdezi: „Korunk embere a kutatások során roppant sok adat birtokába került, mi lehet az oka, hogy nem vezeti őt Istenhez? Bizonyára, hogy valami anyagi, evilági érdek gátolja őt abban.” – Varga László állítja: „Ha a tudós ellentmondást lát a hit és a tudomány között, annak legfőbb oka az előítélet. Nem ismeri a vallást, és olyan felfogást tagad, amelyet egy művelt hívő sohasem állít.”

A mai tudományos kutatások többször összefüggéstelenül sorakoztatják egymás mellé az eredményeket, emiatt azok töredékesek. A részeire bontott világ, vagy anyag bonyolulttá, értelmetlenné válik, sőt semmivé foszlik. A keresztény értelmiségi arra hivatott, hogy egybekapcsolja a kutatások gyümölcsét az Isten-hittel. A világ egységre és összhangra szóló értékeit szervezni és irányítani kell. Az ateizmus nem a tudomány miatt vált el az értékrendtől, de a furcsa elképzelésű szabadság sodorta őt a fegyelmezetlen életvonalra. Ma emiatt tehetetlen a világ a bűnözőkkel szemben.

Max Planck, a kvantumelmélet alapítója nyilatkozza: „A vallásnak és tudománynak szüksége van Istenre.” Ezt a vallomást bizonyára az egész emberiség javára tette. – Marconi, a szikratávíró főtalálója is nyilatkozik: „Büszkén vallom, hogy hívő vagyok.” Úgy látszik Albert Einsteinról valaki azt állította, hogy vallástalan. Ő tiltakozik: „Nagyon tévednek, akik azt hiszik, hogy istentagadó vagyok. Hiszek a személyes Istenben. Nyugodtan mondom, hogy sohasem vallottam olyan világnézetet, amely Istent tagadja.” Thomas Davis Parks vegyész írja: „A szervesen világban magam körül mindenütt látom a célirányú rendet. Nem tudom elhinni, hogy az merőben az atomok véletlen szerencsés kapcsolódása által jött volna létre. Szerintem a tervezés értelem műve és én ezt a szervezőt Istennek hívom.”

+++ Minden élő a maga nyelvén szólal meg és tanúskodik Istenről. A tudós értelmének kiválóságában ad elismerést a Teremtőről.

4. A matematikában megfogalmazott világ

A matematikus szellemi képességét használja, amikor értelmesen, logikusan gondolkodik és cselekszik. – Ha a világ úgy részeiben, mint egészében olyan remekmű, amelyben matematikai és logikus szellemi értékek vannak elhelyezve, akkor a szerzője gondolkodó egyéniség, nagy matematikus. – Márpedig a világmindenségben és annak minden egyes részében matematikai, logikus szellemi értékeket fedezünk fel, amely adatokból felismerhetjük a matematikust, aki olyan magas szinten használja értelmi képességeit, hogy túlhalad minden mai emberi elképzelést, ezért őt Istennek nevezzük.

A természet szellemi kincstár, olyan őserdő, amely minden atomjában, anyagi részecskéjében kiapadhatatlanul ontja a matematikai adatokat. Ez nekünk elégséges ahhoz, hogy tudományos szenzációt lássunk benne, amelyből kibetűzhetjük a világmindenség építő Mesterének a nevét és szellemi nagyságát. Az ember nem első értelmes lény a földön, valaki már megelőzött minket. A matematikai adatok mindenünnen csak úgy bombáznak, sziporkáznak felénk. Ezen számadatok mellett nem lehet közömbösen elhaladni.

A repülőgép megszerkesztéséhez a szárnyasok vezettek. Ennek a tökéletesítésén dolgozó amerikai szakemberek kimentek a természetbe, és Afrikában ráakadtak a leggyorsabban repülő madárra. Megfigyelték a repülési technikáját, tanulmányozták a csontvázának felépítését, és a szerzett tapasztalatokat átvitték a tervrajzba. Megszületett a hangsebességet túlhaladó szuperszonikus repülőgép típusa. Más tudományos sikereinket is visszavezethetjük a természethez. Ez az emberiség első iskolája, a tudásszerzés rendes vonala. Az ember nem az anyagtól tanul, hanem a teremtő Istentől, aki beépítette a világba a bölcsességét. A szándéka ezzel bizonyára az volt, hogy az embert kivezesse a fejlődés tökéletesebb fokaira.

A természet sziporkázik a mesteri fogásoktól, a logikus megoldásoktól és nem retten vissza a legmesszebbmenő matematikai rejtvényektől sem. A méhek sejtépítésének technikájából megtanultuk, hogyan kell minimum anyaggal maximumig kihasználni a teret. Ezt már egyébként az őskorban az első élő sejt is tudta. Ma is minden egyes élő sejt ilyen takarékosan épül fel. A gyártelep tervezésében ezt világszerte alkalmazzák. A teherbíró karcsonnt szerkezetét megcsodáljuk. A matematikai képletét a hídépítésben alkalmazzuk. Ha tehát valamely tudománynak köze volna Istenhez, úgy a matematikának bizonyára van mondanivalója. A világszerkezetben olyan szellemi értékek vannak beépítve, amelyek túlhaladnak minden elképzelést. Az univerzum teli van tudományos misztériummal. Benne számtalan vonalon találkozunk az isteni Bölcsességgel, amely nélkül sohasem nyílt volna meg az emberi életem.

+++ Isten számokban írta be a nevét a teremtéskor. Így Ő jelen van minden parányi anyagi részecskében és a törvényeiben.

5. Nagyjaink a szentek és a misztikusok

A szentek és nagy gondolkodók elmerültek Isten és a teremtés misztikumában. Kapcsolatban álltak a titokzatos és láthatatlan világgal. Átvették az isteni gondolatokat, irányelveket és tanításokat. Tulajdonképpen az ember és az Isten kölcsönösségén múlik, hogy sikeres lesz-e a földi lét. Isten részéről nincs akadály, de az anyagiak, az evilági korlátoltság és elferdülések a földhöz láncolnak. Csak a felszabadult lélek képes a túlvilágiakkal bensőségesen kommunikálni. A világ mindenkor szervezésre szorul. Erre nem mindig akadnak alkalmas szereplők. A korszerű világ és Isten közötti távolság aggasztó. A hitetlenség nagy károkat okozott. A fejlődés a hívőkön múlik, akik lehetőknek tartják az Istennel való kapcsolatokat. A válságos helyzetekben Isten mindig keresett az ószövetségben prófétákat, hogy kivezessék a választott népet a jövő felé. Az égi üzenet a kapcsolat, a jelek által és misztikus élmények kíséretében volt elérhető. Azonban a drámai Jézus esete igazolja, hogy az emberek hitetlenek, még a látható jelekkel szemben is. Márpedig ha valaki csodákkal meglepte a világot, az Jézus volt. Mégis gúnyt űztek belőle. Egyre nyilvánvalóbb azonban, hogy mennél inkább eltávolodik az emberiség a teremtői elvektől, annál kiszolgáltatottabbá válik a küzdelmekben. Isten ezzel téríti vissza a hiábavaló tévelygőt a helyes pályára. Mivel nem hittek a kortársak Jézusnak, utána az apostolok, a szentek és a misztikusok kerültek sorra az emberiség nagyjaival együtt áldozatra és elutasításra. Minden kor sajátos módon másképpen éli meg a kapcsolatot és a problémáit Istennel. Ő viszont mindig segíteni akar, nemcsak erkölcsi vonalon, de más fontos ügyekben is.

Az Istennel való kapcsolatok nemcsak az egyéni életben szükségesek. Különösképpen kihangsúlyozzuk azok rendeltetését a mai fejlődés közösségi fokozatán, a szellemi erkölcsi életben, a bolygónk jövőjének biztonságának megteremtésében. A Teremtő Istennel való kapcsolatok a korszerű tudományos kutatásokat és a mai színvonalat is kellene érintsék. A fejlődés mai menete, a közösségi érzés ápolását, a békés együttélést kell szorgalmazza. A hit nem magánügy, az összes földlakó egybetartozásának ügye, amely Isten, a Teremtő nélkül

nem érhető el. A világunk magasabb rendű szervezést igényel. A korszerű fejlődést evangéliumi szeretettel kell kísérni. A mind nagyobb szocializálódás igényét hitetlen alapokon lehetetlen elérni. A keresztény eszközök lélektanilag megalapozottak. Az egyházi gyakorlatban beindult vonalon tovább haladva már csodálatos eredmények érhetők el, nagyszerű világ képzelhető el, és nagy jövő valószínűsíthető meg.

Einsteinről jegyezték fel: Egy éjjel misztikus megsejtéssel szinte isteni sugallatra ugrott ki az ágyból, miután hosszabb ideig rágódott a relativitás törvényének tétele felett. Nagy örömmel kiáltotta: „Megvan a megoldás!”

Teilhard de Chardin, mint pap és szerzetes elmélkedve járt-kelt. Misztikus kapcsolatokban egységben Krisztusával és a Világmindenséggel egynek tekintette a teremtett világot: eredetre is, végre is. Ott égett benne a vágy, hogy átadja a hitben megtapasztalt egyetemes misztikus szemléletet. Kortársai nem tudták őt nyomon követni. Az egyháziak nem értették tudományos fejtegetéseit és azok egymás közötti kapcsolatokat. A tudósok viszont nem értették misztikus vallásos szemléleteit. Végül is úgy halt meg, mint „aki övéihez jött, de azok nem fogadták be őt.” Mai világban sok embernek elképzelhetetlen, hogy egy tudós imádkozzon. Ha van valaki, aki meggyőződhet Isten létezéséről, akkor az ma az imádkozó ember a tudósok körében, aki naponta szembesül Isten teremtő titkaival.

6. „Övéihez jött, de azok nem fogadták be őt” – Teilhard de Chardin

Az ősi családi címerben ez a jelmondat áll: „Igneus est ollis vigor et coelestis origo.” – Tűz az energiájuk és égi az eredetük. A jeles francia család a 14. századból vezeti le az őseit. Az apa Emánuel Teilhard de Chardin (1844–1932) természettudományos irányzatú ember volt, archeológus, ornitológus és gazdálkodó. Édesanyja Berthe-Adéle de Dopierre d’Hornoy (1853-1936) mélyen vallásos. Tizenegy gyermeke született. Pierre a negyedik, aki 1881. május 1-jén látott napvilágot. A család Sarcenatban lakott (Auvergne). Pierre 1892-ben kezdte el és 1898-ban fejezte be tanulmányait a jezsuita kollégiumban. Már ezekben az években kialakult a hivatása és 1899-ben belépett a jezsuita noviciátusba. Két évig irodalmi tanulmányokat folytatott. 1905-1908 között Kairóban kollégiumi tanár, fizikát és kémiát tanított. Az angliai Hastings mellett Ore Place-ban 1909-től teológiai tanulmányokat folytatott. Közben bővítette a természettudományos ismereteit. 1911. augusztus 24-én szentelték pappá.

1912-ben felettesei a párizsi Természettudományi Múzeum Emberi Paleontológiai Intézetébe küldték. Termékeny kapcsolatokat alakított már ki akkor, tudományos pályájának a kezdetén. 1913-ban megtekintette barátaival a Santander melletti barlangokat, nevezetesen Altamira barlangot. 1914-ben besorolták katonai szolgálatra. 1914. január 20-án már a frontra került, ahol sebesültek szolgálatára osztották be. Feladatát, életének nagy fordulópontjának tekintette, amelyet társaival emberséggel teljesített, úgyhogy több kitüntetés is kapott. Barátaival ott szorongott a lövészárkokban, cipelte a hátán a sebesülteket és halottakat. A harcok szünetében misézett és írt. Veszélyes helyzetek is voltak. Egy gránát felrobbant a homokfálnál, amihez támaszkodott, s az majdnem betemette. Bajtársai szabadították ki. Ő mindig megtalálta a Krisztusát. Itt megtanult éggel telített levegőt szívni. 1916-1919 között valami 20 tanulmányt írt. Egy sajtóságos világkép alakult ki benne. 1919. március 10-én befejezte a katonai szolgálatát. Visszatért korábbi munkájához. 1922. február 22-én nagyon kiváló minősítéssel megvédte a franciaországi felső-eocénkori emlősükről készített doktori tézisét. Szakmai hírneve növekedett. Lelkesedéssel vett részt Párizs szellemi életében. Kitűnő előadónak tartották. Nagy felkészültségű tudós és alázatos szerzetes szimpatikus jellemvonásait viselte.

Mivel szelleme gyakran és merészen elkalandozott a szaktudományán túli filozófiai és teológiai területekre, meglepődve vette észre, hogy „a gyanúsak” listájára került. Feletteseinek kapóra jött, hogy egy Kínában élő jezsuita tudós meghívó levelet írt neki. Így került Kínába, ahol megírta a „Mise a világ felett” c. elmélkedését, lelki írásainak remekét. Több sikeres felfedezőút befejezésével visszatért Párizsba. Itt az ősbűn dogmájának magyarázata miatt írásos revízióra kényszerítették. Emiatt lelki válságba került, de az engedelmesség mellett döntött. Ilyenkor azonban elkerülhetetlenek a háttérbe szorítások. Nem maradhatott Párizsban. Ismét Kínába kellett távoznia. Ez a száműzetés 22 évig tartott. Nem engedélyezték könyveinek, tanulmányainak kiadását. Részt vett a nagy paleontológiai lelet, a *Sinanthropus* felkutatásában. Közben fáradhatatlanul tovább írta műveit. Hosszú száműzetésének éveit néhány alkalommal hazautazásra, innét eljutott Angliába és Amerikába is. Az utazás alatt a hajón is írta tanulmányait. Élettere azonban csakis Ázsia maradt. Világhírű utazók, felfedezők megemlékeznek róla könyveiben.

1938-1940 között megírta legfontosabb munkáját: „Az emberi jelenség” címen. Kézirata már 1941-ben Rómába érkezett, de a cenzorok véleménye csak 1944 nyarán jutott el hozzá. Megtiltották neki a könyv kiadását, mint ahogy „Az Isteni Millió” c. könyvét is, és sok más írását. A második világháború alatt sokat szenvedett a hazájától való elszakadás miatt, főleg a mellőzések lesújtották. Ezek miatt sokat gyötrődött. 1939-től szorongásai, sőt rohamai voltak, amelyek idővel csak erősödtek, úgyhogy sírógörcsöket kapott. Végül is sikerült magát Krisztusra bízni, ami létének egyetlen értelme volt. Legyúrte fájdalmát és újra kezdte munkáját. A háború végén Franciaország visszavárta. 1946 tavaszán kelt útra. Ekkor már 65 éves volt. Az irodalmi sajtó nagybetűs címevel üdvözölte. Úgy tekintettek rá, mint nagy jelentőségű, termékeny tudományos erő képviselőjére. „Ma senki sem tartja kezében olyan jól, mint Ön, az evolúció problémájának teológiai, filozófiai és tudományos adatait.” Írta neki rendtársa, Joseph Maréchal.

Súlyos betegséggel kellett megküzdenie. Heves szívrohammal négy hónapi kórházi kezelésre ment. Azután ismét munkához látott, de újra csak megtiltották neki a nyilvános szereplését és eszméinek a publikálását. Ismét megalázkodott a felettesei előtt. New Yorkba hívták, de ott sem adták meg neki az engedélyt, az egyetemi konferenciák megtartására. Csalódottan visszatért Párizsba. Itt ismét nem hagyták jóvá neki, hogy elfoglalja barátja helyét a Collège de France-on. Később nem engedélyezték neki „Az emberi jelenség” c. könyv kiadását. A Sorbonne egyik professzora, paleontológus, felkérte, hogy tartson kurzust a növendékek számára: „Az ember helye a természetben” címmel. A siker eredménye olyan nagy volt, hogy a Francia Tudományos Akadémia tagja lett. A népszerűsége ismét negatív hatást váltott ki. Vállalnia kellett újból a száműzetést. Ez alkalommal Dél-Afrikába hívták, ahol akkor kezdték feltárni az *Australopithecus* leletek maradványait. Bár 70 éves, de vállalta az utazást. Azonnal a természettel való kapcsolatban ismét megnyugodott és jól érezte magát.

Teilhard megérezte, hogy újabb száműzetés vár rá. Fölöttesei arra készültek, hogy végleg eltávolítsák Párizsból. Ekkor átköltözött New Yorkba. Egy alapítványnál dolgozott, amely antropológiai leletek tanulmányozására létesült. Idős kora ellenére szeretettel fogadták, és az alapítvány egyik legkiemelkedőbb munkatársa lett. Ellenfeleinek keze Amerikában is elérte. Gyakran gátolták munkájában, sőt több tervét megghiúsították. „A Humani generis” pápai enciklika egyes kitételei sokak véleménye szerint éppen Teilhardot vették célba. Szerinte megnyugtató, hogy „minden haladás harcot és összeütközést követel. A fejlődésben nem elég, ha valaki csak viteti magát az árral.” 1954-ben utoljára járt Franciaországban. Ugyanis a körülötte tapasztalt élénk érdeklődés miatt megint leállították és utasítást kapott Rómából, hogy a lehető leggyorsabban térjen vissza New Yorkba. Idős szerzetes számára ez volt az utolsó engedelmességi próbatétel. Többen azt tanácsolták neki, hogy utasítsa vissza a méltánytalan intézkedést. Ő azonban tudta, hogy életműve csak úgy maradhat hitének

alkotása, ha hű marad az Egyházhoz és rendjéhez. Ezért elfogadta ezt az utolsót is. Érezte, hogy nem sokáig él már.

1955 nagypéntek, nagyszombat és húsvétvasárnap Pierre Teilhard de Chardin utolsó három napja. Mintha Jézus ezzel tüntette volna ki hűségét szolgálóját. Még március hónapban mondta, hogy szeretne meghalni a feltámadás ünnepén. Április 8-án levelet írt franciaországi provinciálisának. Utoljára vallotta meg írásban tudományos meggyőződését és tántoríthatatlan hitét. Április 9-én, nagyszombaton elvégezte utolsó gyónását jezsuita barátjánál. Április 10-én, húsvét vasárnap reggel elmondta szokásos reggeli miséjét, majd részt vett a Szent Patrick katedrálisban tartott főpapi szentmisén. Délután a ragyogó tavaszi napfényben sétára ment a Centrál Parkba. Öt óra lehetett, amikor egy baráti társaságban beszélgettek. Ő felállt, hogy letegye a kezében lévő könyvet. Elvágódott. Még ugyan visszanyerte eszméletét, de csak pillanatokra. Mire az orvos megérkezett, a 74 éves Teilhard atya halott volt.

A gyászszertatás a lehető legegyszerűbben zajlott le. A holttestét elszállították a New York közelében lévő jezsuita temetőbe. Zuhogott az eső. Egyetlen barátja kísérte utolsó útján. Ma a sírját egy kötömb jelöli, amelybe bevésték a nevét, születésének a dátumát: 1881.05.01., a jezsuita rendbe való belépésének a napját: 1899.03.19., és a halálának időpontját: 1955.04.10.

Teilhard érdeme, hogy a marxista-ateista világban az evolúciót vallásos világnézettel tanulmányozta és ezzel a legmagasabb szintre emelte. A fizika nála általánosított: „hiperfizika” (ultrafizika). Ő zárójelbe teszi az aprólékos tudományos adatokat és az általánosítás első fokán szól azokról. Túl lát a fizikai tényeken és azok részletein. A fizikát a természettudományok dinamikus egységében, együttesként fogja fel. Meglátja bennük a teremtő Isten egyetemes világ törvényeit. Ez már hiperfizika (felső, magasabb fizika), de még nem metafizika. A hiperfizika felfelé haladva letről vezet egy olyan világgép kialakulásához, amelyben az emberiség egyetemes látást érhet el.

Egyes világi tudósok nem értették meg Teilhard mély vallásosságát, tudományos misztikáját, egyes egyházi följobbvalók nem tudták őt követni a tudományok mélységeibe. Ő jóval fölötte állt kortársainál. Talán évszázad is eltelik, míg az emberiség utoléri őt, és rádöbben ugyanazon örök fejlődés rejtélyeire, és Istenre, mindenek Teremtőjére.

7. Az őanyag

Az ateizmus korában elterjedt az anyagelvű fejlődéstan megfogalmazása. Politikai érdekekből elkábították a tömegeket vele. „A csodálatos természet” Isten helyébe lépett, és a nevét kihagyták az iskolai tankönyvekből. „Örök anyagról” beszéltek. „A természet” szót válasz nélkül hagyták, és nem magyarázták meg, hogyan született a holt anyagból az élet. S ezt még korunk tudományos világa sem tudja megválaszolni. A hittagadó nem tudja honnét a világrend, hogyan keletkeztek a természeti törvények és ki állította fel a célszerűséget a világmindenségben és minden egyes részének a megszervezésében. A materialista világban nincs szó egy világtervezőről, szakszerű, bölcs, kivitelezőről. A beépített világrendbe viszont megtaláljuk az értelmes megoldásokat, matematikai formulákat, az irányvonal bizonyos elveit, az élet törvényeit, amelyek még ma is túlhaladják a korszerű tudományos ismeretek és kutatások eredményeit. Az új tanításban érthetetlen, ki hozta összhangba a világmindenségben a teret, az időt, az anyagi világ minden atomját. Ki szerkesztette meg a fizikát, ki alapította meg a kémiát, ki teremtette meg a biológiát, ki kapcsolta össze a makrokozmoszt a mikrokozmoszsal száz és ezerféle szabályaival, törvényeivel? Az őanyag nem tudott gondolkodni, hogyan jutott el az élet fogalmáig? A tudományok haladásával korunk tudósai előtt szinte új anyag áll már, nem győzik a szakkönyveket nyomtatni az iskoláknak a kutatások legfrissebb eredményeiről. Nem csak az anyag, de a kutatás is

fejlődésben van. Mindenesetre mai szemmel az anyag jóval csodálatosabbnak tűnik, mint a múlt századi.

Az anyag 92 különféle atomfajtából, elemből tevődik össze, a mesterségesen előállítottakkal összesen 102. A kémia valami kétmillió vegyületet ismer és állít össze belőlük. Csodálatos, hogy az egyes elemek atomjai tökéletesen ugyanolyanok az egész világon, nemcsak a földön, de mindenütt a mindenségben. Efölött elgondolkodhat minden értelmes kutató, mert akkor egyetlen teremtőről kell beszélni. Korunk szenzációja a mikrofizikában felismert legparányibb részecskék láthatatlan világa. Nem értjük hogyan épülhet fel ebből a hatalmas látható univerzum. Ez a tudományos „sikoly” eleve arra utal és felhívja a figyelmünket, hogy az érzékelhető tapasztalati világon túl: van egy láthatatlan világ és láthatatlan Teremtő is.

Röviden felvázoljuk, az anyag hogyan tevődik össze. A látható anyag molekulákból, azok pedig apróbb atomokból állnak. Az atomok még kisebb részecskékből: protonokból, neutronokból és elektronokból épülnek fel. P. Dirac (1902-1984) az antianyag hipotézisével lepte meg a világot. Ezután egyre-másra fedezik fel az újabb láthatatlan részecskéket, az anyag még apróbb porszemét. Olyan összetevőket figyeltek meg, amelyek nagyon rövid ideig élnek. Ezekből valami 300-at rezonancia néven ismernek. Van még: elektromágneses tér, gravitációs tér, erőtér és kvantumok. Szédületes felsorolás. Mennél érthetlenebb az anyag, annál nehezebben képzeljük el a világ felépítését belőlük. Ha van okunk Istenben hinni, akkor éppen ebben a korban kell a teremtőt felismerni.

+++ Isten a fizikában, kémiában az anyagi részecskék számtalan kapcsolódásában meglepi a kutatót. Nem csak matematikai szabályosságokat közöl, de végtelen isteni bölcsességét és létét is kinyilatkoztatja.

8. A meghatározatlan anyag

A Biblia régies nyelven írja le a teremtés történetet. „Isten csak szólt és lett a világosság. A föld zöldellő növényeket hozott, a szárazföld és a vizek megteltek élőlények sokaságával, a levegőben madarak röpködtek. Végül Isten a képmására megteremtette az embert.” (Ter 1,1-31). Elmondja, hogy Isten meghatározta az anyagot és a világot és mindent, ami csak létezik. A magyar és más nyelvek fordítása is hat napot sorol fel. Az eredeti héber „a nap” kifejezésnél a régies „jom” szót használja. Ez azonban nem jelenti a mai 24 órát, mivel a naprendszeri időszámítás jóval későbbi eredetű. A „jom” meghatározatlan időszakasz. Kifejezi azt, hogy a teremtés fokozatokban, isteni időegységben zajlik.

A teremtés tudományos értelmezése: az ősrobbanástól napjainkig eltelt valami 15 milliárd év. A bibliai nap a fejlődés egy-egy korszakát akarja kifejezni. A fejlődés még ma is tart. A Szentírás lényeges mondanivalója, hogy bármi lett, az isteni alkotás. Itt a felsorolás csak az utalás egyes csoportokra, vagyis ismerteti a különböző lényeket. Az anyag legbensőbb valósága meghatározatlan, várja, hogy mivé lesz Isten akaratából. A világmindenség az élet lakásául szolgál.

„A Nobel-díjas Heisenberg 1931-ben nagy szenzációt keltett az anyag meghatározatlanság elvével. Megállapította, hogy a megfigyelésének a kezdetén a szubatomnak nevezett anyagi részecskék mozogtak, nem lehetett ugyanazon időben felmérni azok helyét és sebességét. Mindkettőt sikerült ugyan regisztrálni, de nem egy és ugyanazon időben. A tudós levonta a következtetést: Nem lehet valamit megfigyelni, hogy közben megfigyelő hatást ne gyakorolna arra, amit néz. A korszerű tudomány leírja a szubatom szinten viselkedő anyagot, amikor az alapelemek sem nem részecskék, sem nem hullámok, de úgy viselkednek, mintha mindkettő volna, és amikor az anyagról nem lehet állítani, hogy létezik. Mondhatnánk, hogy annak csak matematikai valószínűsége van.”

Meglep minket erről Teilhard de Chardin állítása is: „Az anyag nem szilárd alapja a világnak. Az analízis során kifolyt ujjunk közül éppen az, ami értékes és a szilárdsága: a dolgok egyetlen szilárdságát szintetikus elemük adja meg, vagyis ami a szétbontás előtti fokon „a lelkük, a szellemük”. Ha jól megnézzük azt a végső anyagi maradékot, ahol jelenleg tudományos analízisünk megállt, el kell ismernünk, hogy az csak valami alsórendű köd gomolygása: valami meghatározatlan. Az anyag lényegében határtalan sokaság, por: s ha valaki követni akarná a további osztódás útján, az a semmibe tartana.”

Ezek szerint nem kell csodálkozni a Természettudományi kisenciklopédia állításán: „A tudósoknak egyenlőre nem sikerült fölfedezni az anyag titkát.” A tudomány nem azt mondja meg, hogy micsoda az anyag, hanem, hogy mit tud csinálni, és milyen tulajdonságokat mutat az anyag. Vagyis mire képes az anyag. (Turay)

Gyakorlatilag az anyag a teremtésben kapja meg a meghatározását. Éppen ezért erőltetett az a matelalista elképzelés, hogy az anyag sajátosságos egyéni útjain halad és önállóan találja meg a megoldásokat a fejlődésben. Isten nem csak teremt, de előbb tervet készít és annak célját is látja és szintézis útján adja meg az anyag beosztását és szerepét. Isten sokkal tudományosabban szerkeszt és kivitelez, mint azt bárki elképzelni is tudná.

+ + + Felderült a napsugár és elmondja, hogy Isten kíséri minden léptét és lélegzetvétélét a fejlődésnek és a történéseknek.

9. A teremtés után érdeklődő ember

Napjainkban fokozottabb méreteket öltöttek a kozmikus kutatások. 137 ország 20 ezer dolgozója, 7 ezer fizikusa, több mint tíz évig együttműködött és dolgozott a genfi CERN tudományos atomkutató intézmény kiépítésében. A világteremtés kezdeti ősrobbanásának utánzásán fáradoznak. Ilyen szinten és mértékben még nem fordult elő kutatás. A tudósok az atomvilágban bizonyos „isteni részecskékről” beszélnek. A média közvetítésével a földön feszült figyelemmel kísérik a teremtéstörténet utánzásának kísérleteit.

„A világegyetemben nem történik minden mindig, vagy akármelyik pillanatban. Nem is történik akármi akárhol. Az anyag a maga módján engedelmeskedik a Nagy Teremtőnek.” (Teilhard)

„Ha az ősrobbanás első perceiben a világmindenség minden hidrogén atom magja héliummá égett volna, ma sem hidrogén vegyületek, sem víz, sem hosszabb életű csillagok nem léteznének, nem is beszélve az élet alakulásáról. Ha a gravitációs erő egy nagyságrenddel erősebb lett volna a meglévőnél, akkor a csillagok élettartama túlságosan rövid lenne ahhoz, hogy körülöttük kialakuló bolygók valamelyikén elkezdődhessen az élet fejlődése. Ha viszont ugyanez a gravitációs érték egy nagyságrenddel gyengébb lett volna, akkor a csillagok kisugárzása energiában túlságosan csekély lenne ahhoz, hogy a bolygón kialakuljon az élet. Ez azt jelenti, már kezdettől valaki ott örködött és értelmesen beállította az univerzumot éppen olyan állapotba, amely majd az élet befogadására alkalmas lesz.

Hasonló szigorú megszorítások vannak a világmindenségben a gyenge és erős elektromágneses kölcsönhatásokra is. Ezeknek az állandóknak egymáshoz való viszonya is nagyon finoman összehangolt. A folyamatok istenileg irányítottak és nem véletlenül bízva alakultak. Az anyag viszont olyan összetételű, mely meglep minket. Ha tehát a fizikai törvények nem lettek volna szigorúan azok, amelyek ténylegesek, akkor biztosan nem elmélkedhetnénk ma az evolúcióról.” (Dr. Sipos)

„A világegyetem szövete, az alapanyaga, építő eleme, mindinkább szervezettebb formában összpontosul. Isten ma is kíséri a teremtés történetét. De hol is történik mindez, a térnek melyik helyén? Vagy akárhol? Mindnyájan tudjuk, hogy csakis a csillagok belsejében és felszínén. Tudományunkat megzavarják és el is kábítják ezek a kolosszális egységek, az

égitestek, amelyek valamiképpen úgy viselkednek, mint atomok, de alkatuk óriási. Ezek az égitestek tulajdonképpen óriás laboratóriumok, amelyekbe az óriásmolekulák irányába folytatódik az anyag fejlődése. S ez mind meghatározott mennyiségi szabályok szerint történik. A világegyetem így azon valóságok közé tartozik, amelyek születnek, növekszenek és meghalnak.” (Teilhard)

10. A beláthatatlan Univerzum

A világűr beláthatatlan térség, megszámlálhatatlan sok égitesttel. Nagyságát és szerkezetét egy kozmikus utazással szemléltetjük. Ez azonban csak gondolatban érhető el. Mindjárt megértjük, miért.

A legközelebbi égitest hozzánk a Hold, 384 ezer km távolságra van. Ha száz kilométeres óránkénti sebességgel haladnánk, akkor az utazásunk a Holdra 160 napig eltart. Űrhajóval talán gyorsabban menne a vállalkozás, de amint később látni fogjuk, az a mérhetetlen nagy távolságok miatt, a további útszakaszon nem jelentene jobb megoldást.

A Nap 150 millió km-re van tőlünk. Ha 100 km-es sebességgel haladnánk, 170 év múlva érkeznének meg. Ám a rettenetesen izzó Nap megközelíthetetlen. Ezért megcélozzuk a közelebbi csillagok egyikét, a Centaurus Alfát, amely 260 ezerszer távolabb van tőlünk, mint a Nap. Éppen ezért, ezentúl a nagy távolságok miatt kénytelenek vagyunk a fénygyorsaságot választani közlekedési eszközül. Tehát indulás! Az első másodpercben máris megtettünk 300 ezer km-t. Ilyen gyorsasággal 4 év és 4 hónap szükséges a Centaurus Alfáig. Ám, ha valaki mégis az óránkénti 100 km-es sebességű vonatot választotta volna, akkor az kénytelen 48 millió évig ülni a vonaton. Ne feledjük, ez a közelebbi csillagok egyike. A Szíriusz 8,5 fényévre, a Wega 36 fényévre, a Sarkcsillag 44 fényévre és 6 hónapra van a Földtől. Ezek tehát a közelebbi csillagok, amelyek szabad szemmel is láthatók. A Perzeus 170 fényévre van tőlünk. Miután beláttuk a továbbutazás lehetetlenségét fénysugárral, ezután teleszkóppal szemléljük a további csillagokat. A következő szemünkbe ötlő égitestek, több mint 9 ezer fényévre vannak tőlünk. Azután a Tejútrendszer hatalmas csillagmezője tárul fel. Ez szemünk előtt egyetlen sávban összefolyó száz ezer millió csillag. A ködben látszó csillagok azonban százszorta nagyobbak a Földnél, de még a Napnál is. Azért látszanak parányi ködfoltoknak, mert valami húszszer fényév választ el tőlük. Egyes tudósok ezekben a csoportokban valami 100 ezer olyan bolygót feltételeznek, amelyeken lehetséges volna az élet. Seelinger a legnagyobb távcsővel 86 ezer fényév távolságra megfigyelt egyes csillagokat. De még ezek között is következnek bizonyos homályos foltok. Ezekből a távolságokból a fény csak évmilliók alatt érkezhethet hozzánk. Androméda és Vadászkutya spirális ködről beszélnek némely tudósok. Ezek valami 6,5 millió fényév távolságra lehetnek tőlünk. Vannak olyan csillagok is, amelyekről a teremtéstől napjainkig nem érkeztek ide a fénysugarak. Ilyen mérhetetlen nagy világ vesz körül minket. S ha már ez a végtelen nagy univerzum beláthatatlan, hogyan lehetne látni a Teremtőjét?

+++ A csillagok az égen felhívják a korlátolt és mulandó lények figyelmét a végtelen, és a múlhatatlan túlvilágra.

11. A határtalan térség és a végtelen idő

Elképesztőek ezek az adatok, amelyek meggyőznek minket arról, hogy a világűr mérhetetlen nagy térség. Ki lehet az, aki előtt ezek a távolságok közeli, érthetőek, természetesebbek? Ki lehet az, akinek egyetlen szava hozta létre ezt a kápráztató csillagvilágot? Ki szabta meg ezeknek a törvényét, pályafutását? Ki adta meg nekik létük értelmét? Végül ki összhangozta a mérhetetlen világmindenséget?

Ismertté vált már Pasteurnek, a francia Akadémiába történt felvételekor mondott beszéde. „Mi van a csillagos égen túl? Új csillagos ég. Na jó! És azon túl? Újabb csillagos ég! És azon túl? Megint csak újabb csillagos ég! Ha az emberen erőt vesz ez a gondolat, a határtalan tér és idő nagysága nehezedik rá, nem marad más hátra, mint térdre borulni...”

A világegyetem oly egységes, egyedülálló és magas szintű alkotás, amelyet akár vallásos valaki, akár nem, megcsodálhatja, sőt elkápráztatja. Ez az óriási világ nem születhetett magától, értelmetlenül, céltalanul és véletlenül. A sokmillió égitest nem dermedten, mozdulatlanul áll, hanem összhangos, szabályos mozgásban van. Az égitestek szédületes keringésben, de legnagyobb rendben közlekednek egymás között. Ez a forgalom megszervezése csak olyan problémák megoldásával volt lehetséges, amelyhez az emberi ész közeledni se mer.

Végtelen világűr, felfoghatatlan távolságaiban száguldunk tehát. A legkisebb porszemet és a gigantikus égitesteket, örök törvények irányítják, hajsza pontosan forgatják és egyensúlyban tartják. A hatalmas égitestek, tűzkohók, nem céltalanok. A mikrokozmosz számára készítik elő az anyagot. Ezekből lesznek a jövőbeli bolygók, amelyek az élet lakóhelyéül készülnek. Olyan ez a világszerkezet, mint egy hatalmas nagy óra, amelyhez a földlakók, a tévé és rádió leadók tizedmásodpercnyi pontossággal igazítják naponta többször is az óráikat. Ilyen nagymértékű világegyetem csak meghatározott világrendi figyelemben, pontos program szerint, szigorú törvények és megbízható keretek között mozoghat.

Ekkora térségben az idő is óriásira növekszik. Mi, az ember, mint egy pillanat az örökkévalókban, mint egy parányi vízcsepp a végtelen óceánban. Itt nem csak a szem, de az értelem is leáll. Ha már ez a világ ilyen érthetetlen számunkra, hogyan legyen felfogható a Teremtője, a Láthatatlan Isten?

+++ Isten örökkévaló értékeit nem a korlátolt Földön lehet megélni. Isten gazdagsága csak végtelen térségben és korlátlan időben fogható fel igazából.

12. A Föld

Az örökkévaló isten visszatükrözése, ez a mi bolygónk. A mű maga módján beszél alkotójáról. A természet elárast minket adataival a Teremtőről. Szemléljük a színeket, sugarakat, alakzatokat, valóságokat. Megcsodálhatjuk a láthatatlan Istent teremtményeiben, ebben a csodálatos szép természetben, minden parányi szemecskében. Szinte nehéz elképzelnünk, hogy valamikor a bolygónk tüzes állapotban volt, olyan mint a Nap. A több ezer fokon izzó bolygó még az életnek a parányi csíráit is megsemmisítette volna. Ma már viszont az élők elárastják minden kicsiny tenyérnyi területét. Ezt annak köszönhetjük, hogy lehült a föld és kialakult rajta egy mérsékelt éghajlat, alkalmas légkör az élet számára. Ez természetesen nem olyan egyszerűen történt. A hőmérséklet meghatározása sokkal összetettebb, mint azt bárki is elképzelné. Az ember nem tudná levezetni a tűzből a teremtést. Isten kezében a napsugár éltető erő. Akaratából a napfény háromszáz ezer kilométeres sebességgel minden reggel ideér, és elárastja a földünket. Nyomában felébred a természet és fakad az élet.

Ha a Föld közelebb volna a Naphoz, bizony minden megolvadna rajta, ha távolabb volna, minden megfagyna. Ha a Földbolygó tengelye a napkörüli keringés pályájára merőleges lenne, akkor nem lennének évszakok, ha pedig szélsőséges éghajlati eltérések volnának a földön, több terület lakhatatlan volna. Ha viszont a Föld tengelye a pálya síkjába esne, a helyzet még rosszabb lenne, akkor az egyik félgömbön jeges hideg, és csaknem teljes sötétség uralkodna, míg a másikon elviselhetetlen forróság lenne. Kiszámították, hogy a tengelynek melyik helyzete a legjobb az élet szempontjából. Legkedvezőbbek a viszonyok,

ha a Föld tengelyének a ferdesége 23-24 fok között van. Az Isten ezt még pontosabban 23,5 fokra mérte ki, vagyis állította be.

A hőmérséklet szabályossága nagyon fontos tétel az élet születésében, fenntartásában, a táplálék előállításában. Magasabb hőfokon felgyorsulnak az élő szervezetek reakciói, alacsony fokon viszont lelassulnak. Túl magas, vagy túl alacsony fokon a szélsőségekben a fehérjék, vagyis az élet, tönkremegy. A hőmérséklet beosztása, szabályozása, arányos középútra való beállítása a legfinomabb árnyalatokig és minden szükséglet szemmel tartva, óriási tudást és értelmi munkát jelent. Erre az ember képtelen lett volna. Ilyen értelemben egyedül Istennek köszönhetjük életünket.

+ + + Isten figyelmességének különös jelei e bolygó kereteiben, a legaprólékosabban nyilatkoztak meg a földlakók számára.

13. Az élet feltételei a Földön

Az élet számára temérdek feltétel sorakozik fel. Nagyobb hőingadozással, évszakok keveredésével, a nappal és az éjszaka szabálytalankodásával, óriási zavarok állhatnak elő. Ezért csak biztonságos világrend, tökéletes összhang képes szabályozni az éghajlatot az élet számára. Feltételezések szerint a földtörténet korai szakaszában a Hold hozzánk közelebb állt és az árapály nagyobb lehetett. Ez azonban az élet kialakulására nagy hatással volt. Úgy tűnik, hogy ez elengedhetetlen feltétel a Földön az evolúció kibontakozásához. Tehát, ha minden csak a véletlenre lett volna bízva, a végtelen sok feltétel miatt elveszhetett volna az élet. „Megkockáztatjuk a kijelentést: ha az élet nem lépett volna ki a szárazföldre félmilliárd évvel ezelőtt, aligha lenne ma civilizáció ezen a bolygón.” (Dr. Sipos I.) Mindezek arra a következtetésre vezetnek, hogy egy feltétlen irányító gondoskodott róla, hogy a Földbolygó helyesen alakuljon és az élet megjelenhessen rajta.

A vízellátás külön matematikai remekmű. Ez annak köszönhető, hogy a Föld nincs túl közel, de távol se a Naptól. Ha a Naphoz közelebb van a bolygó és kicsi méretű, a kis gravitációs erejével nem képes megkötni a túlságosan felmelegített atmoszférát. Így a Hold és a Merkúr légkör nélkül maradt. Ha a bolygó elég nagy ahhoz, hogy a légkört megtartsa, de túl közel van a Naphoz, a felületről elpárolog minden illóanyag és nem lesz a felszínén víz. Földünk szerencsére távolabb esik a Naptól. Ám ha még távolabb lenne, akkor a felszínén a víz állandóan szilárd állapotban lenne. A Föld nagy részén a hőmérséklet 0 és +40 fok között van, amely kedvező az élet szempontjából. A Holdon például +130 fok meleg van nappal, éjszaka viszont -150 fok.

A bolygónkon a vízellátáshoz szükségünk volt mélységekre, víztartályokra, vagyis tengerekre és óceánokra. A Csendes-óceán 11 km mélységű medencéje ismét a Teremtő véletlenje: egy meteor becsapódásával jött létre. A vízellátás locsolással, csövekkel és öntöző készülékekkel elképzelhetetlen volna. Isten erre olcsóbb és nagyszerűbb megoldást talált. Ő felhasználta a napenergiát, hogy felmelegítse, vízpárává alakítsa az óceánok és a tengerek hatalmas vízfelületét. A pára könnyebb, mint a levegő, azért felemelkedik. Hűvösebb légkörben felhővé sűrűsödik. A szél a felhőket mindenfelé szétszórja, majd bizonyos meteorológiai szabályok szerint tartamukat lezuhogtatja. Hol eső, máskor hó-bunda formájában a búzatáblákra ereszkedik és a vetésnek téli takaróként szolgál. A víz azonban ezzel az eljárással eljut még a magas hegytetőkre, a mély völgyekbe, sőt a föld mélységeibe is. Ki tudná ezt mind így megszervezni?

+ + + Az Atya minden parányi kis helyet és pillanatnyi időt beosztott. Tehát mindenkor és mindenhol velünk van.

14. A természet világa

Isten végtelen gondoskodásával naponta találkozunk. Ha egy szem kukorica minden évben csak egy szemet teremne, nem csak a baromfi ól maradna üres, de a gyomrunk is. Megszámoltam: egy szép cső kukoricán 956 szemet találtam, mondhatnánk ezer szemet. Az isteni bőségnek a jele. Egy zsák elvetett búzából 30-40 zsák termést is kap a földműves. Így kapjuk a mindennapi kenyeret. A növényvilág embernek, állatnak táplálékul szolgál. Számold meg, hány virág van a fán, hány hal van a vízben. A nagy számok mind Istenről beszélnek.

Egy svéd tudós érdekes dolgot jegyzett fel. A szarvasmarha 276 féle füvet legel, de 218 félért nem fogyaszt. A juh 387 zöld félért eszik, de 141 félért kikerül. A kecske 449 fűfélért legel, de 126 félértől tartózkodik. Valaki talán humorosan megjegyzné: Ejnye no, micsoda válogatós jószágok! Itt azonban sokkal többet és komolyabb dolgot kell meglátnunk. A tej mindennapi fontos táplálék a kicsiknek, a felnőtteknek, embernek is, állatnak is. Isten ezzel az étlapot szabta meg, és a szervezeteknek szükséges táperők előállítását a jószágokra bízta. Ám képzeljük el, mi történne, ha a tehén mérgező növényt legelne és elpusztulna a kisborjúja, vagy meghalnának a gyerekek és a felnőttek. Isten nem bízta ezt a véletlenre. Hát az állatok, hogyan tudják ezt a fejükben tartani? A tehénmama, kecskemama és a birkamama tanfolyamokat hallgatnak, és most előadást tartanak kicsiknek és tanítják őket? Erre nincs szükség, mert az állatok ösztönösen megérik azt, amit Isten ősi időktől szervezetükbe beépítette.

Meg kell csodálnunk a természet gazdag és változatos kínálatait a konyhakerti növényekben, vagy gyümölcstermesztésben. A sárgarépa valami 216 féle táperőt raktároz el számunkra. Más gyümölcsök, növények vitaminokat vagy gyógyszereket tartalmaznak. Hogyan tudják csak ugyanazon földből felszívni éppen azt, amire évezredekkel ezelőtt az Isten beosztotta őket? A természetben felhalmozott táplálékokról, élelmiszerekről tartott előadást a város egyetemi professzora. A végén megjegyzte: Ugyan ki volt az, aki ilyen gondosan előkészítette a tervet és kiosztotta a növényvilágban a szerepet, és megszabta az arányokat, éppen azt az adagot, amelyet mi orvosok is elrendelnénk a betegjeink számára? Egy tanuló az utolsó padban megjegyzte: Isten! Ez az ateizmus korában botrányos kijelentésnek számított, de se a tanár, se a többiek nem vonták kétségbe, és senki sem tiltakozott.

+++ A táplálkozás szakszerű biztosítása ösztönző intézkedés, hogy megosszuk mással a tudásunkat, jóságunkat, szeretetünket, falatunkat.

15. A helyes világnézet

Az ember állásfoglalása különféle önmagával és világával szemben. Többször testi és rövidtávú igények kerülnek előtérbe. Olykor itt dől el, hogy ember marad-e az ember. Fő tényezők a táplálkozás, a tevékenység, család, és ez lesz aztán a szemüveg, amelyen keresztül valaki szemléli önmagát és világát. Ez egyben az alapvető ösztönös helyes világnézet, a természet rendjében, a lélekbeoltott Teremtő elv. Azonban az életbe, a nyugodt mindennapokba, normális keretekbe beleronthatnak: szélsőségek, túlzások, tévedések, bizonytalanságok. Megzavarhatja az életet az egyoldalúság, mértéktelenség, számítás, céltalanság, megkísérthet az üres és tartalmatlan életmód.

Szükség van egy felsőbb, lelki szempontra, helyesbítő irányító központra. A lelki élet az Isten kapcsolatán múlik, hogy megtaláljuk az egész embert, a testi, lelki egyensúlyt. Ha ez sikeres, egyensúlyba kerül a test és a lélek mérlege. Az értelmi-szellemi képesség az irányító központja az életnek. Ez hivatott, hogy kormányozza, egyensúlyba állítsa az életet, hogy

meghatározza az időt, beossza a munkát, és irányítsa az életet. Az Istennel való közelebbi kapcsolat a lelki vonal: a lelkiismeret. Ez által kerül ellenőrzésre minden cselekedet, perc, gondolat, érzelem és életrészlet. Ez tulajdonképpen az emberi erkölcsi élet megfogalmazása. Itt dönti el mindenki, hogy ki lesz, mi lesz, milyen lesz. A hit olyan kapcsolat Istennel, amely meghatározza az embert, jellemét, személyiségét. A lelkiismeret az ellenőrzőtábla, megnyugtat, biztosít a helyes életpályáról. Ha a testi és lelki élet összhangos, akkor tökéletes és egészséges, zavartalan az élet. Isten az emberi szervezetben egyensúly állapotot mindig az elégedettség érzésével igazolja. A felborult egyensúly jelez, nyugtalan, sőt ismételtlen figyelmeztet és javításra sürget. A tévedés a rossz megoldás helyesbítésére készlet. Ezt a bűnbánat szóval foglaljuk össze. Ez rendteremtés „a házban”, vagyis az emberi életben. Minden újrakezdés öröm, itt születik a lelkesedés. Ezen lelki hangulat égi eredetű, kezdettől fogva előrelátott fejlődési szabály, személyes életút. A szellemi életnek is vannak igényei, törekvései, ösztönös meglátásai, megvalósítandó tervei, céltudatos életpályája, örök törekvései.

Amit az emberi törekvéstről elmondtunk, ki kell szélesíteni nagyobb távra. Az egyensúlyt el kell érni a családban, a társadalmi életben, valamint az egész földön. Itt a tér, idő és látókör egyetemessé lesz. Ám az ügyek vezetése, rendezése összetettebb. A közösségi életnek nem csak te vagy a szereplője, hanem mások is, mind valamennyien. Az egyén bele kell épüljön egy egyetemessé. A közösségi életbe úgy kell beleilleszkedni fokozatosan, egészen lentől a családból az iskoláig, a munkahelyig, végül az egész emberi nagycsaládig, a földlakóig. Mindenkinek van része és kötelessége, nemcsak önmagával szemben, de a közösséggel kapcsolatban is. Ez azonban ismét csak akkor lesz egyensúlyban, ha nem feleződik meg az ember. Ha csak anyagi vonalon halad az élet, akár az egyén, akár a közösség, károsodik. Ha az irányvonal lelki szintű, bizonyos szabálytalankodásokat könnyebb elkerülni, a lelki ember könnyebben eltünteti a hibákat és fogyatékoságokat. Egyetemes vonatkozásban, világviszonyban, nagyban, szembetűnőbben felfedezhetőek azok a felfogások, amelyek az egész emberiségnek és egyénnek javára szolgálnak vagy károsak. A közösségben a szélsőségek mindig valakinek, sokaknak kárára könyvelhető el. Ha hiányzik a lelkiismeret, hiányzik az isteni segítség is. Ezért ez veszélyes világszemlélet, az egyén és egész emberiség sorsa megpecsételt lehet. A földi, anyagi javakat Isten az élet fenntartására rendelte, akár magántulajdonban, akár közösségi kezekben van az. A túlzott fogyasztás, a felesleges felhalmozás, a bőség pazarlása, az anyag megsemmisítése, szabálytalan elosztása, lelkiismeretet érint. A pénzimádás histériája minden határokat meghaladó túlzás. Olyan bűnözés, amelyben milliárdok éhen vesznek, tönkremennek és elvesznek. Az egész emberiség is kiszolgáltatott ennek a szenvedélynek.

A testi élet kihangsúlyozásával, végleteivel, az erkölcsi normák határán túl jár a mértéktelen ember. Itt az élet rövidítés, a hiábavalóság, a céltalanság veszélyes helyzetei alakulnak ki. Ha valaki önmagának lesz rabja, saját ösztönei döntenek a sírba. Tartalmas, helyes életrészlet a lelki fejlődés szabályai és isteni világrend útján valósítható meg. Ilyen értelemben a hit háttérbe szorítása és tagadása torzulás, amely részét képezi a természetes világrend tagadásának. A félelmes a vegetáló, szórakozó embertípust alakítja, feladja a lelkiismeretét, és mindazt, amit a diktálna a küzdelem terén. Ez napjainkban veszélyesen halad, és hódítja a teret. A teremtés rendje nem változhat meg és nem alakulhat a korszellem elferdült nézetei szerint. Isten nem válik feleslegessé ebben a világban.

Az Istenhez való közelség erőforrás, az emberi nagyság esélye. Benne feltárolnak az igazi nagyság lehetőségei, az emberré levés legnagyobb távlatai. Az Isten közelség nem csak lelki élmény, benső öröm, de minden tevékenység és eredmény titka. A világrend törvényeibe beleilleszkedett ember nem csak egyénileg, de közösségileg is megélheti a biztonságát és a tökéletesebb evangéliumi életet. A fejlődés jövő horizontjai az emberi együvé tartozás

közösségei, megélése, háborúmentes, békés alkotásban, a szeretet győzelmében, immár világosan megjelenik szemeink előtt.

16. Az élet titka

A világmindenség akkor nyerte el értelmét és akkor kapott tartalmat, amikor lakóhelyet adott az életnek. Az élet nem egy pillanatra gyúlt lángra, mint ahogyan az univerzum se. Az Örökkön Élő magához hasonlót akart teremteni. A Teremtő létrehozva az élet alapsejtjét, az vég nélkül kezdett szaporodni és azóta folytonos születésben van. Milliónyi fajok, megszámlálhatatlan családtagok, nemzedékek vég nélküli sorozata fűződik koszorúba. Isten ezeket a fejlődés vonalán beláthatatlan jövőbe és távlatokba állította. Az élet nagy terjedelemben lepte el a térséget, örök dimenzióba foglalta le az időt. Ez csak úgy történhetett, hogy minden parányi élősejt egyensúlyt talált önmagában és a világban, és csodák csodája, hogy egyik élő másiknak adhatja át az életet.

A kémiai vegyületek összehasonlíthatatlanul találékonyabbak lehettek, mint a fizikai élettelen anyag. Az élet alapegysége a sejt, ezer és ezer különböző vegyi anyagból épül fel. Ez felfoghatatlanul összetett és magas szintű szerkesztés eredménye. A sejt mint egy modern gyártelep, szakszerűen van felépítve, beosztva. Anyag, tér, idő, kihasználás a felsőfokon alkalmazott. Vannak benne (1) szerkezetet felépítő anyagok, amelyek a sejt formáját és rendjét biztosítják és szilárdságát adják. Vannak „gépezetek” (2), amelyek akár az alapelemeket állítják össze, akár a táplálékból vonják ki az energiát. A gyártelep munkáját „programozók” (3) irányítják, hogy adott helyen és pillanatban megfelelő anyagot állítsanak elő az élet számára. Az élősejt olyan, mint egy villamosított háztartás, amely maga állítja elő az elektromos energiát, csak hogy villanyáram helyett adenzin trifoszfátot alkalmaz. Ilyen összetett szerkezetnek köszönhető az élő sejtben elért egyensúlyi állapot. „A legkisebb élő rost, vagy élő rostocska is, egy végtelen kicsiny gépnek tekinthető, amelynek megvan a maga funkciója. Az élőlény ezenfelül egy nagy gépezet, egy kész gépezet, irtózatosan sok gép együttese, amelyben mind közös célra törekszenek, szövetkeznek és közös cél felé tartanak.” (Ch. Bonnet) „Ezt az egyetértést, összetartást, törekvést, a gépecskéket, Istenen kívül, senki élettelen fizikai anyagból nem tudná ma megszervezni. Ezek a szervek, nemcsak egymás mellett vannak, hanem egymásra hatnak, valamennyi mintha együtt gondolkodna, érezne és mind egy közös célt szolgál.” (G. Cuvier) Ugyanakkor megbámulhatjuk benne a fizikai, a vegyi és biológiai egyensúly összhangját, azok csodálatos egymásra utalását és el kell fogadjuk, hogy mind az univerzummal együtt csak az életért van. Az emberi szervezetben a sejt-billiók, a vérkeringés és az idegrendszer által, optimális helyzet alakulhatott ki, egy központi általános biológiai egyensúly megteremtésére. Ekkora összhangot és szervezést csak az tudott keresztülvinni, akinek teljes áttekintése volt az egész világmindenség felett, aki az anyagot kezdettől fogva előkészítette és magasabb rendű szervezés útján levezette. Az élő anyag táplálkozik, növekszik, mozog, tökéletesedik, szaporodik. Magához hasonló élőket tud produkálni évmilliókon keresztül. Több létre vagyunk teremtve. Az emberi élet „perpetuum mobile” – örökké mozgó gépezet.

Bolygónkon csak 4,6 milliárd éve van szilárd kéreg és víz. Az élet Földünkön jött létre, és pedig élettelen anyagból. Ezt Isten nélkül képtelenség levezetni. A legegyszerűbb sejtben is iszonyatosan sok molekula dolgozik meghatározott céllal, sajátos feladatkörrel és hallatlan precizitással. A kólibacilusban például hárommillió nukleotidpár van. Ha e genetikai információ tömeg másolását egyes gépirónőre bízánk, öt napig kellene dolgoznia. A bacilusnak viszont húsz perc elegendő ehhez a művelethez. Létrejöhet-e önmagától egy ilyen bonyolult rendszer?

Az értelmesen gondolkodó emberiség az élet mechanizmusának megszerkesztésére és felépítésére mostanáig nem jött rá. Kérdezzük, hogyan tudott az értelmetlen anyag olyan

mechanizmust előteremteni és megszerkeszteni, amely a tudósainknak ismeretlen? Fodor L. István: „Egyszerűen nincs annyi idő és tér a földön, hogy az ósóceán öslevesében spontán, véletlenszerű próbálgatások sorozatában kialakuljon egyetlen életképes molekula.” Az értelem Isten külön adománya az ember számára. Ezért az Isten-tagadás hálátlan visszaélés. Isten, az értelmi szerző szándékos kiszorítása a földről.

Watson és Crik 1953-ban föltárta a DNS szerkezetét, ezzel rávilágított az élet továbbadásának fontos mechanizmusára. Ezek szerint a fehérjék óriásmolekulái 20 egymástól különböző aminosav alapegységéből épülnek fel. A fehérjék különbözőségét az aminosavak különféle sorrendje eredményezi. Ezt az összetett matematikai rendet minden fehérje esetében a sejtnek le kell másolnia és át kell vinni utódaiba. Már most, ha ez csak egyszer is sikerült, kérdezzük, hogyan lehetett ezt törvényesíteni? Hogyan lehet évezredek keresztül megvalósítani és utódainak is átadni ezt a véletlen csodát, éspedig nem ritkán, hanem milliárd számra, és mindenhol az élő organizmus sejtjében? Csak egyetlen emberi szervezetben 300 billióra becsülik a sejteket. Ezt a csodát Isten nélkül nem lehet megérteni.

17. A láthatatlan élő világ

Megállok az út menti tónál. Kevés vizet meríték. Otthon ebből a mikroszkóp alá helyezek néhány cseppet. Szabad szemmel nem látok benne semmit. Ötszázszoros nagyításban egész erdőség jelenik meg szemem előtt. Lencse nagyságú állatkák úsznak, hancúroznak. Itt a vizsgáló ember egyszerre elnémul. Az isteni Hatalom játszva oldja meg a parányok világának teremtési gondjait. A bonyolult élő szervezetet: a csontvázat, az ereket, az idegrendszert, a szívet és szemet, kicsinyítve, összesűrítve, leegyszerűsítve találjuk a parányi lényekben. Ilyen módon nem csak 20 millió élő fajról kell beszélni a földön. Hát ez volna a világ? Lehetséges, valaki számára én is ilyen parányi vagyok? A vízcsepp-országot felfedeztem és hiszek benne. Mi van az én világomon túl? Lehet, ott is élnek lények, akikről még nem tudok semmit. Annyi bizonyos, hogy sem én, de lehet, ők sem tudják, hol van a végső határa az életnek a kicsinységben és a nagyságban. Évmilliókon keresztül léteznek ezek a láthatatlan világok és én afféle kamasz módra kijelentem: „Én csak azt hiszem, amit látok.” A vízcsepp állatvilága is olyan óriásinak tartja magát és világát, mint én az enyémet. Bárhol is legyen élő, bármilyen parányi, vagy láthatatlan alakban, az csak úgy kapott ajándékba életet a Teremtő Istentől. Ő nem tévesztette el a programot, mert hihetetlen szép és jó az, amit alkotott. S ha a parányi kis mikro állatkáktól az óriási bálnáig oly sokféle élőteremtett, az csak az ő isteni Nagyságát hirdeti.

A világmindenség óriási méretei dacára egységes anyagból készült. Az anyag megszerkesztése, hasznossága, célszerűsége, minősége, művészi szépsége, matematikai meghatározása, törvényszerű beosztása, évmilliárdos idő távolsága, csodálattal tölt el minket. A sokféle lehetőség, rengeteg tényező, azonban kezdettől fogva ott szerepelt az isteni tervben. Nem helyes emberi módon elképzelni a teremtést. Ilyen hatalmas és összetett vállalkozásban nem lehet elveket cserélgetni, szándékokat, törvényeket megváltoztatni, valamit kifelejteni, felületesen kivitelezni, fél tudással bizonytalanul vagy szórakozottan szakszerűtlenül és felelőtlenül elkezdni, vagy valamit csak összetákolni. Ezt az őserdő lehetőséget még a mai ember sem tudná felmérni, nemhogy megszerkeszteni. Itt örök tudásra van szükség. Az örök jóságot először is birtokolni kell, azután lehet megosztani. Márpedig a teremtés örök isteni Jóságot feltételez.

A jónak a történelme tehát Istennel kezdődik. Ez örökös isteni mozgás, vég nélküli alkotás, leállíthatatlan fejlődés, mindenkori tökéletesedés és befejezetlen érvényesülés. „Az Atya szüntelenül munkálkodik.” (Jn 5,17)

+ + + Isten láthatatlanul élő világot is teremtett, hogy könnyebben elfogadjam az ő láthatatlan jelenlétét.

18. A szentjánosbogár – élet a sötétben

Életrajzom. Egy centiméternél nem nőttem nagyobbra. Nappal nemigen vesznek észre a járókelők. Éjjel azonban sokan megcsodálnak, mert világítok. Has oldalunkon látható két zöldessárga világító pont. Dél-Amerikában van egy rokonom, a cucuju. A fénye olyan erős, hogy mellette zseblámpádat nyugodtan eladhatod. Vannak, akik kicsi kalitkába zárják és lámpásként használják őket. Kis bogár vagyok tehát, de mégis Isten műhelyéből kerültem elő, mint egy élő csoda. Én ugyanis hideg fényt bocsátok ki. Ezt az emberek nem ismerik. Amit az egyszerű izzólámpa tesz, az energiapocsékolás, mert annak csak alig 4 százalékát alakítja át fénné. Az energia túlnyomó részét hő kibocsátásként pazarolja el. Nekünk úgy tűnik a ti lámpátok, mint valami melegítő kályha. A Teremtő az én testemben megvalósította az energia átalakítás lehető legjobb módját, vagyis az odavezetett energia 100 százalékosan átalakul fénné. Most pedig nézd meg a torpajzsomat! Ez jobban védi a fejemet, mint a motoros fejt a bukósisak. Alkotóm úgy látszik szeret engem, mert így védelmez a bajoktól. A szilárd anyagot úgy készítette, hogy az csak a szemem előtt átlátszó. Ezen az ablakon keresztül nézhetem a világomat. Rokonaim több mint 2 ezer fajt számlálnak. A hímek és a nőstények fényvilágossággal értekeznek. Ellenségeink közé tartoznak a békák. Ha valamelyikük jó sokat megeszik közülünk, akkor a béka a sötétben elkezd világítani. Burmában vagy Thaiföldön az utazók nem győznek csodálkozni, a folyóparton ezerszámra gyűlnek össze a világító bogarak, amelyek egyszerre és ritmusban kezdenek villogni. Legtöbbször minden levélen van egy világító bogár. A villogó képesség három sejtrétegből áll. Az alsó réteg sejtplazmája tele van apró, szögletes kristályokkal, amelyek visszaverik a fényt. A világítósejtek a középső rétegben találhatók. Tele vannak kerek részecskékkel, mitokondriumokkal, amelyek miniatűr erőművekként biztosítják a szükséges energiát. A világító sejteket gazdagon hálózzák be a vékony idegek és légcsövecskék. A harmadik és legkülső réteg a bőr. Ez éppen ezen a helyen átlátszó, úgyszólván fényemet az emberek és állatok egyaránt láthatják. (Werner Gitt)

+ + + A szentjánosbogár arra tanít, hogyan kell másoknak világítani, hogyan kell az energiát százszázalékosan fénné átalakítani. Isten jóságának visszatükrözését sem szabad meghamisítani, megszázalékolni, magunkba zárni és önzően kisajátítani.

19. A bálna önéletrajza – az óceánok óriása

Mi bálnák, élő csodák vagyunk. Ha utazunk, sebességünk eléri a 35 km-t óránként. Ha szükséges 65 km-re is fel tudunk gyorsulni. Vannak bálnák, amelyek a madarakhoz hasonlóan évente 10.000 km utat is megtesznek. Olyanok is vannak, amelyek zeneszerzésre is képesek. Merülési rekord 3.000 m mélység. Tüdő térfogatunk 3.000 liter. Az anyatej zsírtartalma 42 %-os, a kisgyermek anyjáié csak 4,4 %. A bálnának akkora a nyelve, amint két ló együttvéve. Egyes bálnák főverőere (aortája) 50 cm átmérőjű cső. Ha a szentírás történetet olvassuk, csak a bálna jöhet számításba. Jónás elfért ugyanis a gyomrában. A bálnák nem halak, hanem melegvérű emlősállatok. Életterünk az óceán. Kicsinyeinket élve hozzuk a világra és szoptatjuk őket. Tüdővel lélegzünk. Testhőmérsékletünk 36,5 °C, függetlenül attól, hogy éppen jeges, vagy meleg vízben tartózkodunk. Egyébként ezek a problémák számtalanszor váltakoznak, de amelyeket a teremtő kitűnően megoldott a mi esetünkben.

Mi bálnák monogámok vagyunk. Bálnamama kétévenként hoz világra „borjat”. Ha közeledik a szülés, viharmentes területet keresünk. A kicsiket a vízben szüljük. Ha fejfelé előre

születne a kisbálna, ahogyan a többi állatoknál, a szülés során levegőt véve, megfulladnának. Isten ezért úgy gondoskodott, hogy a kisbálna fark-fekvéssel születik, és ameddig csak lehetséges, a köldökzsinórral további összeköttetésben marad az anyjával. A szopással kapcsolatban a Teremtő csodálatos berendezést alkotott. A kicsinek gyorsan kell növekednie, hogy elég erős legyen, mert rövid időn belül a sarki vizekben kell vándoroljon. Ezért olyan tápláló a bálnatej. Míg a kisgyermek 180 nap alatt kétszerezi meg a testtömegét, a kisbálnának elég 7 nap. A kékbálna kicsinye 7 hónapig szopik és naponta 90 kilogramm tejet kap. A 80 bálnafaj közül a kékbálna a legnagyobb. Átlagosan 140 ezer kilós. Ez a súly megfelel 28 elefánt, vagy 170 ökör súlyának, vagy esetleg 2 ezer ember tömegének. A test hossza 33 méter. A szívtömeg átmérője 1,2 m, amely 10 ezer liter vért pumpál a testbe. Mi ugyanúgy, mint te, vagy az egér, egy mikroszkopikus sejtből fejlődünk ki. A bálnavadászok valahol elfogtak egyet közülünk. A gyomrában 28 ezer tintahalat számoltak meg. Érzékeny tájékozó képességgel teljes biztonságban találom meg a zsákmányt a tengeri víz sötétjében. Kattogó ultrahangot adok ki, amelynek felfogom a visszhangját. Ez a legsötétebb éjszaka ellenére is tájékoztat a zsákmányok számáról és méretéről. Teremtőnk úgy rendezte, hogy vízszintes testhelyzetben úszva, fejünk legmagasabb pontján legyen az ornyílásunk. Miután levegőt veszünk, erős gyűrű alakú izom zárja be az ornyílásunkat, így nem jut a víz a tüdőmbe. Minden emlősállattal ellentétben, orrjáratunk és szájnyílásunk között nincs összeköttetés. Szájunkat a víz alatt jól kitáthatjuk, mert nem juthat a légutainkba víz. A bálna 15 m magas pára-szökőkutat tud fűjni a kilégzéskor. Minden bálnafajnak saját és más egyedi szerkezete van. A teremtő zseniális rendszerrel látott el minket, kitűnő víz alatti sztereóvétel biztosítva. Ez a szeizmográfra emlékeztet, amely a távoli földrengéshullámokat is képes érzékelni. A bálnák így megértik egymást 100 km távolságból is.

Ugyan ki gondolná, hogy egy bálna még énekelni is tud. Énekünk az állatvilágban egyik legérdekesebb jelenség a hangadásban. Bálnaénekből már egész átfogó hangszalag-archívumot gyűjtöttek össze. Egy amerikai lemezgyártó cég ebből egy válogatást hanglemezen is megjelentetett.

Évente a vándormadarakhoz hasonlóan 10 ezer kilométeres utat teszünk meg az Északi Jeges-tengerről a Mexikóhoz tartozó dél kaliforniai-félszigetig. Körülbelül 40 állat képez egy szürkebálna csapatot, amely napi 185 km-t tesz meg. Oda-vissza az utazás 20 ezer kilométer. Kényszerűségből, hat hónapig tart a börtünk. Mindezt kicsinyeink iránti szeretetből tesszük. Tudniillik a bálna békét január végén hozzuk világra, és nekünk akkorra el kell érnünk Dél-Kalifornia partjánál, San Ignacio előtt lévő sekélyvizű lagúnákat... Kicsinyeink 4,5 m hosszúak és 1,5 tonnát nyomnak. Szükségük van szalonnarétegre, amely megvédi őket az Északi Jeges-tenger hidegétől. A kicsik szoptatása 8 hónapig tart. Az öböl óvodában két hónap alatt kitűnően vizsgáznak az úszásból. (Werner Gitt)

+++ Több is lehetsz annál, ami vagy. Az óriási állat, Isten nagy bölcsességének műve versenyre hívás: „Legyetek szentek, tökéletesek, mint az Isten.”

20. Az ember csodája

Az ember egy csodálatos, elképzelhetetlenül bonyolult lény. Az agy által központilag vezérelt kémiai gyár, elektromos mű, klíma és tisztítóberendezés, gondolkodó számítógép, amely egy kvadrillió gondolategységet képes elraktározni. Benne valami 100 milliárd idegsejt van. Az ember olyan lény, amelynek szervezete évtizedekig fenntartja magát és állandó önellenőrzés révén gondoskodik arról, hogy zavartalanul működjön. Összetétele 100 billió mikroszkopikus kicsiny alkatrész, amelyek fantasztikusan össze vannak hangolva és be vannak üzemelve. Egészséges állapotukban ezek képesek állandóan megújulni, sőt önmagukat megjavítani. Ezt a csodagépezetet egy ököl nagyságú szivattyú, a szív tartja

mozgásban, amely naponta 100 ezerszer ver, közben valami öt liter vérben továbbítja a testen keresztül a tápanyagokat. A tüdőlebenyek napi 20 ezer liter levegőből vonják ki az élethez szükséges oxigént. Az elhasznált levegőt szintén a tüdő lélegzi ki.

Ilyen összetett fizikai-kémiai folyamatra készült gépezet működik bennem. S erre valaki azt mondta, hogy magától jött létre ez az önműködő gondolkodó csodás gép. Megkérdezném, hogyan nem jönnek létre ilyen csodás gyártelepek önmaguktól, amelyek ezen felül még jární sem tudnak, és munkások nélkül nem is tudnák magukat fenntartani. Az ember olyan csodás teremtmény, amely előtt a modern világ technikája megállhat és elcsodálkozhat. Az optikai ideg, amely biztosítja az információáramlást a szemből az agyba, az embernél kb. 2 mm vastag, és több mint egymillió, egymástól jól elkülönülő szálát tartalmaz. Egy ilyen kábeleről a híradás technikusok csak álmodhatnak még a legmodernebb technikák alkalmazása mellett is. Tízezer különböző szagot tudunk megkülönböztetni. Gyakorlással ezen érzékenység még jelentősen finomítható. Szívünk naponta tízezerszer ver és olyan sok vért pumpál, hogy életünk során fel tudna tölteni egy hatalmas felhőkarcolót. Minden vércseppünkben 250 millió vörösvértest van. Testünk teljes vérmennyiségében pedig 25 000, 000 000 000, ami hihetetlenül nagy szám. Agyunkban kb. 100 milliárd idegsejt van, ami annyi, mint a csillagok száma a tejútrendszerben. Ha a nagyagyban levő idegszálakat egymáshoz fűznénk, teljes hosszuk messze meghaladná a Föld-Hold távolságot. (Werner Gitt)

Ezek az adatok nemcsak jelek, amelyekből megértjük, hogy nem lehet az ember egy véletlenszerű élőtomb, de hálával gondolunk a Teremtőre, aki ilyen csodálatosnak teremtett s oly nagyon szerethet minket, ha már ilyen tökéletesnek alkotott meg.

+++ Isten nem késznek teremtette az embert, amihez nem szabad már többé semmit se hozzáadni. Mi több, az evangélium felhívás: „Legyetek szentek, tökéletesek, amint Atyátok is szent a mennyben.”

21. A csodálatos gyermek

Az emberi szem egyetlen négyzetmilliméternyi felületét 400 ezer látósejt szövi át. A vörös szín akkor lesz látható, ha az 750 millió rezgésszámmal megcsiklandozza a szemidegeket. Így jön létre a látás. A látósejtek megszerkesztése egy felvevő készülék (1), Isten egyik alkotása. A rezgő színek, a sugárzó vetítógép (2), az impulzusokat küldő, másik szerkezet. Ha ez a két világ nem egymásért volna teremtve, vagy nem volna összehangolva, sohasem találkozhatna és nem vehetnének egymásról tudomást. De éppen ebből az következik, hogy ugyanazon mester teremtette mindkettőt és egybekapcsolta a szemidegeket, a színeket az emberi aggyal, (3) és így tudomást szerezhethetünk a vörös színről. Ám, ha az Isten nem derítené fel a Napot (4), hiábavaló lenne minden. Fény nélkül nem jöhetne létre a látás. Itt még hozzá kell venni a Földbolygó (5) és az Univerzum (6) kapcsolatát is, vagyis az egész világmindenség teremtését, amely alapja az életünknek. A Föld alkalmas berendezése, ezerféle szüksége, az élet kedvező körülménye, számtalan szempontja, sorozatos kapcsolata, közös tényezőként szerepelnek. A napsugár mindent megvilágít. Hatására megszületnek az élők, levelet bontanak a növények, megjelennek a színek, a virágok, megnyílnak a szemek, felsorakozik az egész természet, működésbe lép az emberi agy és létrejön az ismeret, megszületik a gondolat. Az ember nemcsak szemlél és lát, de közben felismer, dolgozik, alkot, érvényesül, részt vesz a teremtő munkában. Ezt mind tehát, a teljes sorozatot, és egymás közötti összhangot, sem az őanyag, sem az ember nem tudná megszerkeszteni és így levezetni. Csak a teljes világmindenség összességében, szinkronjában, talál magyarázatot nemcsak az ember, de minden létező.

A szülők nagy szeretettel ölelik meg az újszülöttet, szeretetük gyümölcsét. Hálájukat azonban a Teremtő Istennek fejezik ki, mert végső soron mégiscsak ő az élet Teremtője. A

kicsiny szív megdobban, a szemecske megnyílik, az értelme megcsodálja ezt a szép világot. S amíg felderül a láthatatlanból jött napsugár, s meghallja a csengőszót, megérzi a nagy szeretetet, feltárul előtte ez az egész világ és a szülőkön keresztül megtudja létének nagy titkát, hogy van neki egy jó Mennyei Atyja, aki őt nagyon szereti.

+++ A gyermek a látható világban tanúságtétel a láthatatlanról. Isten azért küldi, hogy éljen, és tanuskodjék a láthatatlan örök életről, a földi pálya folytatásáról. E két világ nincs elválasztva, vagy szembehelyezve egymással. E gyermek Isten csodája, akit hittel kell fogadni, mert két világot kapcsol egybe. Ne feledd, ő oda vissza kell térjen.

22. A hang csodája

Ez a világ, amelyhez tartozunk, a hangokon keresztül is tulajdonunkká válik. Ez a tartomány egy szúnyog halk zümmögésétől egy sugárhajtású repülőgép fülsüketítő zajáig terjed. A napi történekekből igencsak ki lennének rekesztve, ha elveszítenénk hallásunkat. Nemcsak vevő készülékekkel rendelkezünk, de hangokat gyártó leadó állomásunk is van. A beszéd és hallás egymásért van, és csodálatos az összhangolásuk. Elképzelhető az emberi művészi igény, amely a hangok iránti érdeklődésben mutatkozik meg. Milyen csodálatos a zenevilág, amely felhangolja, lelkileg gazdagítja, lelkesíti az embert. Furcsa politikai megszerkesztés volt, hogy „a természet mindig önmagától megtalálta a maga útját.” Így akarták kitörölni Isten nevét az emberi szótárból. A hangok leadása és felfogása közötti kapcsolatok, a zene és a lélek kölcsönhatása, az agy nélkülözhetetlen működése, csakis isteni zseniális megszerkesztés lehetett.

A rezgő testek, az emberi hangszálak, mozgásba hozzák a levegőt, a levegő molekulák felgyorsulnak és hullámok keletkeznek, amelyek másodpercenként 340 méteres sebességgel terjednek. A hangtérben vannak olyan zónák, amelyben a levegőmolekulák sűrűbben, máshol ritkábban helyezkednek el. Ha csökken a rezgések száma, mélyebb hangot, ha nő a rezgések száma, akkor magasabb hangot hallunk. Az emberi fül egy optimálisan megszerkesztett mérőrendszer, bámulatos műszer, csodálatos felvevő készülék.

Darwin 1871-ben jelentette meg: „Az ember származása” c. művét, amelyben bírálatot mond az ember külső füléről. Mármost, hogy mélyedéseinek és kiemelkedéseinek nincs semmi értelme. A kutató nemzedékei hittek az Isten tagadást célzó értelmezésének, miszerint ez kiváló példa a degenerációra, vagyis arra, hogy a természet önmagát irányítja a fejlődésben. A valóságban a fülkagyló redőlabirintusa esetében egy szép, genetikailag előírt struktúráról van szó, miáltal az agy ugyanazt a jelet ötezred másodperccel később még egyszer megkapja. Ennek a konstrukciónak köszönhetjük azt a bámulatos képességünket, hogy egyes zajokat háttérbe tudunk szorítani, míg másokat ki tudunk emelni. A fül nem véletlenül szerkesztődött, nem külső hatásokra készült, nem önmagától létrejött csoda-aparátus, hanem egy zseniális teremtő aktusból. Ilyen műszer nem képződhet véletlenül. Ehhez a világmindenség legnagyobb mesterére van szükség. (Werner H.: A csodálatos ember)

Bámulatos jó az a képességünk, amivel a hangmagasságot meg tudjuk különböztetni. Egy háromdimenziós hangelemző rendszerrel rendelkezünk, amely lehetővé teszi, hogy a hangforrások irányát, helyét, mozgását kísérni tudjuk és az egész térben felismerjük. Mindkét fülünkön két-két hang-út, kanális vezet, így kvázi négy füllel rendelkezünk. Ennek a mesterien kigondolt elvnek a zsenialitása abban van, hogy sem a megkettőződésről, sem a négyesződésről nem veszünk tudomást.

Ha felfogjuk a levegő rezgéseit a fülünkön keresztül, azok először hidrodinamikai rezgésekké, majd azután idegi impulzusokká alakulnak és végül az agynak továbbítják, ahol az ember leolvassa, azonosítja ezeket a kapott információkat. A fül olyan mérőműszer, amely

olyan technikával rendelkezik, amit eddig a tudomány nem tudott megvalósítani, sőt még megérteni sem.

+ + + A lélek finom rezgése a túlvilági láthatatlanokat és hallhatatlanokat is hivatott közvetíteni. Ez a láthatatlan érzékszerv is az örök élet felé irányít.

23. A családi szentély

Egy nyomdászismerősöm mondta el a következő történetet. Édesapánk egy reggel kivitt minket, hét gyermeket, a mezőre dolgozni. Mi nagyobbak gyűjtöttük vele a szénát, a kisebbek játszottak és vigyáztak egymásra. Elmúlt már dél. Apánk egyre csak a falu felé tekintgetett. Az ebéd még nem érkezett meg. Végre késéssel délutáni órákban megjött anyánk. A hátán teherhordó fára akasztva cipelte az ebédünket. A karján pedig becsomagolva hozta a kis nyolcadik testvérünket, akit még reggel nem láttunk, mert azután született. Megkönnyeztük a kötelességtudó anyánkat, de annál nagyobb örömmel fogadtuk a testvérkénket. Ő volt most a figyelem központjában. Nem győztük csodálni, főleg a kisebbek csókolgatták volna nagy szeretettel. Mi nagyon szerettük szüleinket, és nagyon szerettük egymást.

A székelykevei kántor-tanító család 9 gyermeket nevelt fel. Egyik közülük szerzetes nővér akart lenni. Az Örökkévaló úgy irányította, hogy férjhez ment. A férje tanár volt és később külföldön dolgozott. Egy új családi otthon építésén fáradoztak. A harmadik gyermeket hordozta az anyuka, amikor a kezelő orvos kockázatosnak tartotta a számára a szülést. Legalább az anya megmentését akarva, művi vetélést ajánlott. A válasz az volt: „ha Istennek kedvesebb a halálom, legyen szent az akarata, de saját gyermekemet nem ölöm meg.” Mondanom sem kell, hogy Isten ekkora áldozatot nem hagyott jutalom nélkül. Életben maradt az anya is, meg a gyermeke is. A falu bárónője jött köszönteni egy csokor virággal és mivel magányos öreg volt, egy nyaralót ajándékozott nekik a tengerparton. Ezentúl ott töltötték a nyári szünidőt. A többi ajándék azután következett. Az édesanya még kilenc gyermeknek adott életet. Ezután alig várták a nyári szünidőt, hogy a tengerre mehessenek s ekkor az apjuk is velük lehetett. A turisták nem győzték bámulni őket. Azt hitték egy iskolai osztály. Az anyuka kántor családból származott, maga is szerepelt az orgona mellett, mint a többi testvérei is. Kórus dalokból tanultak jó néhányat. Megcsodálták őket sokan, így a svájci tévé nyaralói is. Meghívták egy kétórás programmal őket Svájcba. Hol együttesben, hol szólóban, zongora játékokkal, versekkel, Kodály és Bartók négyszólamú kórusdalokkal szórakoztatták a nézőket. A kántor család később arról lett híres, hogy 26 zenepedagógust adott. Az egyik fiú harmadik lett az európai matematika versenyen.

Ebben a faluban azonban sok gyermek volt: a családban gyakori szám volt a három, a négy, sőt a hat. Hétszáz hittanos volt abban az időben, amikor akadályozták azt, amikor a hitoktatást mindkét szülő írásban kellett engedélyezze. Egy alkalommal 495 bérmelegítő volt. Egy köteles mester 12 gyermeket nevelt. Addig nem engedte ki a családból a fiait, amíg mind a tizenkettőnek nem vásároltak házat és azt be nem rendezték a számukra. Közismert, hogy falu helyen olcsók a házak.

Az egyik gyermektelen házasságban élő pár egy kis árvát hozott az otthonból. Idővel az asszony megbetegedett és vissza akarták vinni az otthonba. A szomszédban, egy 12 gyermekes családban, meghallották ezt és átvették az árvát tizenharmadiknak. „Ahol tizenkettőnek van mit enni, jut a tizenharmadiknak is.”

Egy szabó mesternek egy híján ki volt a tucat gyermeke. Váratlanul meghalt a komaasszonyuk, aki néhány hónapos kicsit hagyott árván. A gyermek miatt az apa, gyári munkás, nem tudott volna kimaradni a munkahelyéről. A keresztszülők elvállalták a kicsit és felnevelték. Nagyon szerették a kistestvérkét.

Gyűjtőtáborban halt meg az egyik édesanya. Három kicsi gyermek maradt az apjukra. Egyetlen megoldás maradt a számára, hogy megnősüljön. Talált egy asszonyt, akinek szintén három gyermeke volt. Egyszeriben megtelt a ház gyermekekkel. Ezen felül az isteni Gondviselés meglepetést szánt a családnak. A szimmetria kedvéért hármas ikrek születtek. A háromféle gyermekek közt azonban nagy megértés volt és szerették egymást.

A családi kör az élet forrása. Szentély, ahol az Isten jelen van. A szeretet fokozottabban mutatkozik meg ott, ahol több a gyermek.

Az újságból olvastam egy nőt, aki 12 gyermeket nevelt, de mind más nemzetiségű volt. Néger is volt közöttük. Vidéken a fokulárok próbálkoztak ilyen nemzetközi neveléssel, ahol a mosolyra és a jókedvre főhangsúlyt fektettek. A gyermeknek itt nem volt szabad sírást látni és tanulni. Ez a modern nevelés példája. A fokulár békemozgalom, már ismert a világon. Úgy látszik az emberiség megtalálja mégis a szükséges eszközöket a háborúk gyógykezelésére és a fejlődés helyesbítésére.

24. Útban az Ómega felé

Teilhard: „Az Emberi Jelenség” c. könyvében felsorolja a bolygónk réteges összetételét. A következő zónák alkotják:

1. a Bariszféra, a föld magva, amely ásványokból áll,
2. ezt körülveszi a Litoszféra, a föld szilárd, kristályos sziklás kérge,
3. a Hidroszféra, a földgömb vízzel borított felszíne, álló és folyóvizek összessége,
4. az Atmoszféra, a föld levegő burkolata, a levegőréteg,
5. a Bioszféra, az életzóna, a föld állati és növényi lombozata,
6. a Nooszféra, a Szellem szférája, a gondolat és a lélek tüze.

A materialista világ az embert is a bioszférába kategorizálta, szinte degradálta és az állatokkal és növényekkel egy csoportba sorolta, velük egyenrangúvá tette. Az Ember következetesen csak úgy szerepel, mint egy új család. Olyan tévedés ez, amely alaktalaná teszi, sőt megcsonkítja az élet egyetemes Jelenségét, mintha éppen a fejét csapná le. Hogy az ember helyét meghatározzuk a Természetben, nem elég egy pót-rubrikát nyitni a számára, mert a Föld benne „új bőrt” öltött magára. Sőt még ennél is több, mert a Föld megtalálta benne a lelkét... Ha valami Mars-lakó adódna a Világűrben és képes volna elemezni az égitestek sugárzását, mondjuk egy afféle csodaapparátussal, akkor a bolygónk legelső jellemvonásaként nem azt venné észre, hogy kék tengerek és zöld erdők színezik, hanem elsősorban azt állapítaná meg, hogy foszforeszkál a Gondolattól.

„Az emberi Gondolat tehát a föld igazi csodája. S ha már egyszer ennek a birtokába jutott az emberi faj és a mai gondolkodás fokára került az Élet, az nem folytatódhat másképpen, mint csak, hogy emelkedik... Az Ember csak akkor fog dolgozni és kutatni, ha megőrzi a cselekvés szenvedélyének örömét. A Hitet a haladásban. A Hitet az Egységben. A Hitet egy személyesen vonzó szuverén központban, Istenben.”

„A Gondolat megjelenésével azonban feltárul az egész világmindenség, a pozitív és negatív erők szembesülése és az a lehetőség is, hogyha az ember feladja a küzdelmet, áldozatává lesz az ellenerőknek. Nemcsak az eddigi eredmények mehetnek tönkre, de az élet is megsemmisülhet, sőt világhatasztrófát is előidézhethet. A Rossz egyáltalán nem véletlenül, hanem éppen a rendszer szerkezetéből kifolyólag, már szükségszerűen jelenik meg a fejlődés barázdáiban, elképzelhetetlen mennyiségben és hihetetlen súlyos formában... A csúcs felé törekvés és a levegőég meghódítása igazából csak akkor valósítható meg, ha szigorúan megfizetünk érte... Bármiképpen is van, annyi biztos, hogy semmi más nem hasonlít annyira a Keresztúthoz, mint ez az emberi hősköltevény, az emberi mindennapi hétköznapiok küzdelme.” (365-366)

Csodálkozva állunk meg az ember előtt. Van benne egy olyan lelki képesség, amely szinte minden vele ellentétes erővel szembeszáll. A történelem során végighaladva elképedve látjuk azt a végső elszántságot, a vértanúságot, amelyet adott nehéz körülményekben az ember önmagát is feláldozva, a rossz elleni küzdelembe bevet. A gondolat megjelenésével párhuzamban feltűnik a lelki jóság, egy isteni szilárdság, amellyel a bátor földharcosa kitartóan szembenéz, nemcsak az aprócseprő napi rosszakkal, de a világot elsöprő háborúkkal is. Ha Isten nem adott volna törhetetlen akaratot, akkor ez a küzdelem már régen leállt volna és a történelem megszakadt volna. De éppen ez a benső erő emelte az embert minden élő fölé. Ez az emberré levés útja.

Bámulom az univerzum indulását, minden idők legnagyobb vállalkozását és korunk mozgalmas életét. Egybevetve a két pontot, a kezdeti nullát, a révbefutott korról, egy csodálatos világ tárul elénk. Nemcsak ez a Világmindenség terjedt ki a beláthatatlan térségben, de a Földbolygó is sajátos módon megalakította a kultúráját. Az emberiség szellemi csúcsra jutott. Teilhard Ómega pontnak nevezi a végső fázist. Az emberiség Krisztus Titokzatos testének egységét valósítja meg a földön. A szeretet és a remény terjed, az örök isteni beteljesülés felé halad. Krisztus egyháza a mind tökéletesebb közösséget mintázza meg. A velünk küzdő Isten az, aki bensőnkbe öntötte a küzdelem nagy törvényét. Az Ómega pont az lesz, amikor a végső szó a szeretet lesz, amelyben a világ végképpen megnyugszik. Ez az emberiség legnagyobb sikere lesz, a szellemi lét végső kibontakozása, a lelki élet izzása, egyesülés az Örök Szeretettel.

Gerhardinger Teréz anya jelmondata: „Alle Gotteswerke gehen leidvoll.” – minden isteni mű fájdalmasan halad. Akármilyen nagy volt is a történelmi küzdelem ára, az emberiség, a mai egyházban az Isten-gyermekség értékeivel célbafutott. A szeretet végső győzelemhez jutott.

25. A láthatatlan Isten

A világ teremtése nem egyszerű téma, mert a láthatatlan Isten egyedülálló remekműve. Végtelen bölcsesség és legmélyebb léttitkok vannak benne elrejtve. Ma már csak visszafelé pergethetjük az időt és a szerzett ismeretekből térhetünk az ősi korba, a lét kezdetéhez. Az emberi értelem azonban nem mindig képes követni az isteni vonalat. Maga az Isten fogalom homályos marad, amíg csak szemtől-szembe nem találjuk magunkat a Teremtővel.

A kezdetet úgy képzelem el, mint a gyermeket váró fiatalokat, akik otthont akarnak berendezni a család számára. Az Isten egy valóságos, látható, fizikailag érzékelhető, biztonságot nyújtó világot akart adni a földlakóknak. Mindennek volt alapja és a végtelen szeretet nem felejtett ki semmit abból, amire szükség volt. Mi mindent kellett itt elkövetni, hogy véletlenül se maradjon el valami, és ha megjelenik az élő, ne törjön össze a magányérzettől és ne vesszen el a hiányok miatt. Volt táplálék, levegő, víz, napsugár, szép természet, benső lelki egyensúly, amely boldogsággal töltötte el az embert. Csak egy hiány volt: Láthatatlan volt a Szülő, mármint az örök Teremtő Isten. Ezt a lelki űrt kellett valamiképpen pótolni. S íme, Isten jelentkezik a maga módján. Maga helyett szülőket rendelt. Lelki finomságot, gyengédséget, szeretetet, fogékonyságot adott és teremtőerővel ajándékozta meg az embert. Ő pedig a lelkében érzett szeretettel Édesapjának szólíhatta a Láthatatlant, akit most felismert, és akitől megbízást kapott a szülői szeretethez, az isteni szeretet éltető sugarának az élet láncolatának a továbbfűzéséhez. Az élet tehát gondoskodó szülőkre volt bízva, nem vész el, és örökre megmarad. A gyermekek, ha felnőnek, maguk is átveszik a szülői teremtő szeretet-szolgálatot, és az Istent helyettesítő szerepet. Láthatóvá válik tehát bennük az örök Teremtő jóság és érezhetővé lesz a szülői szeretetben. Isten így feltárta magát és a hitben szüntelen kapcsolatot teremtett teremtményeivel. Tulajdonképpen itt tisztázódik a kérdés: van látható és van láthatatlan világ. Van fizikailag elérhető és

elérhetetlen valóság. Van időbeli mulandó és múlhatatlan túlvilági örök élet. Meg kell szokni a relativitást az adott dimenziókban. Amíg él és tevékenykedik az ember, meg kell szokja a határokat. A lélekben jelentkező egyensúlyi érzék nemcsak evilági igényekkel jelentkezik, de egy örök végtelennel is. Minden lélekben van egy vágy, amely többre törekszik, mint amit a földi keretek nyújtanak. Ez egy örök elégedetlenség, amely mindig újabb igényekben folytonosan magasabb szinten mutatkozik a következő lépésben.

A földi keretek nem befejezettek az ember számára. A családi kör egységében, a nemzedékek sorakozásában, mindig újabb kör alakú és gyűrűzik. Ezen kívül az emberiség nagycsaládja, Isten választott népe veszi körül és ez egyre tökéletesebben és szervezettebben jelenik meg korunk ideális képében. Így a teremtő, a Láthatatlan, egyre fokozottabban érezteti földi gyermekeivel a jelenlétet. Ez a sokaság újabb távlatot nyit a földlakók számára. Szüntelenül tart a bolygóról az áttelepülés a mennyei birodalomba. Egyre közeledik és biztat a remény, hogy szembetaláljuk magunkat a rejtőzködő Istennel. A halál azért állít le a további úton, hogy feltárhasson a láthatatlan, a hitbeli jövő világ. Isten nemcsak itt akar biztonságot adni, de odaátra is ígerte a jövőt, még hozzá olyat, amely időben korlátlan és tökéletes lesz. Ott fog előttünk megmutatkozni az igazi Láthatatlan. Ő nem fog megváltozni, hanem mi leszünk hozzá hasonlókká. Ez már örök látás lesz, nem mulandó. Ott minden titok felderül. A múlt nem fog kísértetni, a földi boldogság felesleges lesz, amikor már a mennyei ragyogja be az embert. Az örök teremtői szülői szeretet feltárlása lesz ez, az emberi eredet nagycsaládi szentélyében, a jóságos Mennyei Atya ölelő karjaiban. Az enyém lesz a Láthatatlan Isten.

Irodalom

1. Balthasarm Hans von Urs: Die Gottesfrage des heutigen Menschen, München, 1956
2. Binički dr Fran: Katolička crkva i znanost, Mostar, 1923
3. Botka József: A matematika és az Isten, Kikinda, 2001
4. Faragó János: A véletlen, Temesvár, 1932
5. Horváth Árpád: A végtelen világegyetem, Bp, 1963
6. Courtois, René, SJ: Des savants nous parlent de Dieux, Bruxelles, 1961
7. F. Lelotte, SJ: La solution du problème de la vie, Paris, 1956
8. F. Lelotte, SJ: Convertis du XX. siècle, Paris, 1956
9. Szabó Ferenc, SJ: Teilhard de Chardin, Paris, 1965
10. Ruzsa Imre: A matematika és filozófia határán, Bp, 1968
11. Teilhard de Chardin: Az emberi jelenség, Washington, 1968
12. Teilhard de Chardin: Az emberi energia, Sao Paulo, 1971
13. Teilhard de Chardin: Út az Omega felé, Bp, 1980
14. Turay: A Kozmosz embere, Internett, 2009
15. Werner Gitt: A csodálatos ember, Bp 1996
16. Werner Gitt: Ha az állatok beszélni tudnának, Bp 1991
17. Werner Heisenberg: Válogatott tanulmányok
18. Természettudományi kisenciklopédia, Bp, 1983
19. Sr Sipos Imre: A véletlen és a gondviselés, Veszprém, 1994